

ทางกลับไปสู่เบื้องบน

คำสอนตนเองจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ห้ามจำหน่าย

ทางกลับไปสู่เบื้องบน

คำสอนตนเอง
จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์

จุด อย่า มา จง

หนึ่ง มา นั่ง นำ

อยู่ มั่ว คิด พา

ใกล้ เทียว เสีย ให้

ตัว คั่น เว พัน

หา ลา ภัย

.....

สิ่ง จะ ภัย ต้อง

ศักดิ์ พาน พิ อด

สิทธิ์ พบ บัติ ทน

ไม่ ต้อง ใกล้ สร้าง

โก มี ตา ความ

หก บุญ จน ดี

จง	อย่า	จง	จะ
อย่า	มา	นำ	ได้
ดู	มัว	พา	ไป
ถูก	เสีย	ให้	สู่
ตัว	เว	พื่น	เปื่อง
	ลา	ภ้ย	บน

.....

สิ่ง	จะ	ดี	ถ้า
ศักดิ์	โก	ชั่ว	ทำ
สิทธิ์	หก	จะ	ใจ
ไม่	ไป	แก่	จะ
โก	ทำ	ใจ	จะ
หก	ไม่		เอง

สิ่ง จะ ดี ถ้า

ศักดิ์ โภ ชั่ว ทำ

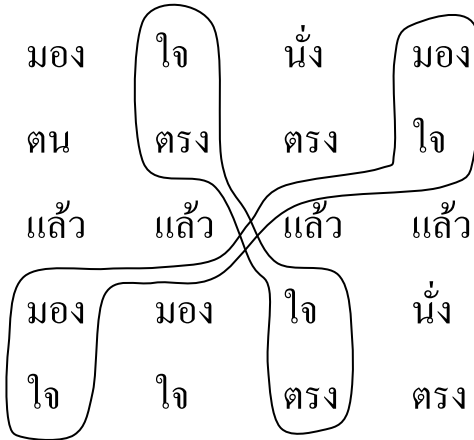
สิทธิ์ หก ฐู่ ใจ

ไม่ ไป แก่ จะ

โภ ทำ ใจ ฐู่

หก ไม่ เอง

.....

มอง

จะ

บุญ

ยัง

ใจ

คิด

บาป

ไม่

กัน

ที่

รู้

ดี

ยัง

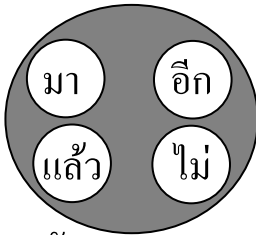
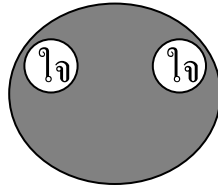
น้ำ

แก้

เท่า

นี้

ใจ

ถ้า

มัว

ฟ้า

ร้อง

ยัง

นาน

ไป

ให้

รอ

ฟ้า

เจ้า

เรียก

:

จะ

ทำ

ฟ้า

ซ้ำ

ไป

ไป

มา

จุด	ให้	ใจ	ต้อง
หนึ่ง	นำ	คน	ยอม
ละ	ไป	ต้อง	ทน
แล้ว	สู่	:	กาย
อยู่	เบื้อง	อด	ภาค
ที่	บน	ทน	หน้า
ใด			

.....

ใจ	มัว	มา	จะ
นึก	พะ	แล้ว	กลับ
อย่า	วง	ได้	ไป
รอ	มา	อะ	แล้ว
ช้า	ทำ	:	นา
	ไม่	ไร	

มา ช้า ไป

แล้ว ทำ แล้ว

ได้ ไม่ นาน

.....

อยาก
รู้

หน
ทาง

อยาก
จะ

ไป
ถึง

ใจ

ไป

รู้

บ่อน

ฟ้า

มี

หัด

เข้า

ต้อง

แน่

คุม

ตี

มอง

นอน

บ่อน

แถว

ไกล

ทำ	ใจ	เรา	ฟ้า
อะ	ใน	มั่ว	กั๊ง
ไร	ฟ้า	คิด	वल
อย่า	นั่น	ข้าง	วาง
มั่ว	กั๊ง	คน	ได้
ซ้ำ	वल	○	หรือ

.....

จะ	จะ	จะ	จะ	จะ	จะ
ทำ	ทำ	ทำ	ทำ	ทำ	ทำ
สิ่ง	ศักดิ์	สิทธิ์	ไม่	บัง	คับ
แล้ว	สิทธิ์	ศักดิ์	ดี	คับ	ใจ
ถ้า	ถ้า	ถ้า	ถ้า	ถ้า	ถ้า
ใจ	ใจ	ใจ	ใจ	ใจ	ใจ
ตรง	หวัง	ตั้ง	เขว่า	เอียง	เร็ว

คำสอน แม่ครัว – ต่างงาน

สิ่ง แล้ว เจ้า เบื่อง

ศักดิ์ แต่ ทำ บน

สิทธิ์ ใจ ตัว เอง

ไม่ จะ เพื่อ ก็

บั้ง
คับ

คิด
เอง

ตน
เอง

ยิน
ดี

คำสอนทางว้าวของอาจารย์ขาว
รู้แล้วไม่ทำ

(อาจารย์ขาวงวงวะ)

สิ่ง	ทุกสิ่งค่าเท่ากัน
ศักดิ์	สูงศักดิ์ต่ำค่าเท่ากัน
สิทธิ์	มากสิทธิ์น้อยค่าเท่ากัน

(ทุกสิ่งค่าเท่ากัน เรากำหนดขึ้นมาเอง)

ละโลก ง่ายนิดเดียว ฝึกให้บ้าง
ละโกรธ ง่ายนิดเดียว ฝึกยิ้มบ้าง
ละหลง ง่ายนิดเดียว ฝึกคิด ฝึกถาม ฝึกปฏิบัติ
(ของง่ายๆ แค่นี้ทำไม่ได้ เด็กโง่)

มนุษย์สมัยนี้แปลก
หลอกพวกเดียวกันเองได้
หลอกเทวดาได้
หลอกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้
หลอกกระทั่งตัวเองได้
(เก่งจริงๆ)

เอะอะ ก็จะเอาเปรียบเขา

เอะอะ ก็จะโกงเขา

เอะอะ ก็จะด่าเขา

ทำไมไม่เอาชนะใจตัวเองบ้าง

เห็นเขารวย ก็อยากรวยอย่างเขา

เห็นเขาใหญ่ ก็อยากใหญ่อย่างเขา

เห็นเขาสูง ก็อยากสูงอย่างเขา

เห็นเขาตาย ทำไมไม่ตายตามเขาล่ะ

รูปหน้า 12

รูปหน้า 13

รูปหน้า 14

รูปหน้า 15

กะลาทองคำ

อาจารย์จ๊ก

ในวัดแห่งหนึ่ง ขณะที่อาจารย์จ๊กนอนอยู่ มีขโมย 3 คนย่องเข้ามาใกล้ๆ ทั้ง 3 ได้เห็นกะลาของอาจารย์ “เอ๊ะ! กะลานี้ กะลาทองคำ” จึงขโมยไป ระหว่างทาง ขโมยทั้ง 3 ได้แกะห่อผ้าที่ใส่กะลาทองคำไว้ออกมาดู “เฮ้อ! ทำไมมีแต่กะลาธรรมดา ใคร ใครเล่นตลกอะไรวะ ใครแอบเปลี่ยนไป” ทำให้ทั้ง 3 ทะเลาะกันหาว่าอีกคนงุบงิบไป โทษกันไปโทษกันมา อาจารย์จ๊กงตามมาบอกได้ทองแล้ว จะทะเลาะกันทำไม ขโมยถาม “ไหน ไหน ทองทองอะไร กะลานะ ไม่ใช่ทอง” อาจารย์ว่า “ทองสิ ทอง เออ...วันๆ คิดแต่จะขโมย เอาของๆ คนอื่น ทำมาหากินสุจริตสิ กะลานี่นะ ทำงานหาเงินมาได้ก็เก็บเงินใส่เข้าไป เก็บไป อีกหน่อยก็ซื้อทองได้” เมื่อได้ฟังเช่นนี้ ขโมย 3 คน ก็มกราบ กราบอาจารย์ที่ชี้ทางให้

เรื่องนี้สอนว่า ความเมตตาของอาจารย์จ๊ก ไม่มีเลือกชั้นวรรณะ ไม่ว่าจะ เป็น โจร จะรวย จะจน อาจารย์ใช้ปัญญา ใช้ความเมตตาช่วยเหลือหมด

บ้าน 3 หลัง

อาจารย์จี้กง

มีเพื่อนบ้านรู้จักกัน 3 ครอบครัว ไปมาหาสู่กันเสมอ บ้านหลังแรก ลูกเกิดมาเจ็บไข้ได้ป่วย ต้องหาหมอ... เจ็บป่วยหาหมออยู่อย่างนี้เรื่อยมา บ้านหลังที่ 2 ทำอาชีพฆ่าสัตว์ เพื่อหาเลี้ยงครอบครัว ยังไม่มีลูก ส่วนบ้านที่ 3 อยู่บนเขา ไม่ได้ทำอาชีพอะไร ลูกๆ ร่างกายแข็งแรง

บ้านหลังที่ 2 อยากรมีลูก จะประพาดิตนอย่างไรจึงจะได้ลูกที่แข็งแรง

เรื่องนี้สอนว่า ตัวอย่างความดีมีให้เห็นอยู่ กรรมที่เราทำ ผลของกรรมที่ทำก็มีให้เห็นอยู่ มีเหตุอย่างไรก็รับผลนั้นไป ขึ้นอยู่กับว่าเราจะเลือกกรรมแบบไหน เช่น ถ้าเลือกค้าขายสัตว์ ฆ่าสัตว์ เราต้องเกิดมาเจ็บป่วย ถ้าเราไม่ฆ่าสัตว์ได้เกิดเป็นอย่างอื่น แม้จะลำบาก หากินลำบาก แต่ก็ดีกว่าโรคภัยไข้เจ็บไม่มี อยู่สบายหน่อย ดังนั้นกรรมที่คนได้รับ เราเองเป็นคนกระทำ

ต้นไม้เพื่อแม่

อาจารย์จ๊ก

เศรษฐีจ๊กเหนียว รวย ด้วยปัญญาของอาจารย์จ๊กท่านเข้าไปคุยกับเศรษฐี ชวนคุยไปคุยมา พาเดินไปด้วย คุยจนเคลิ้มอาจารย์จ๊กมี วาทีดี คุยไปเดินไป หลงทางในป่า เศรษฐีเริ่มมองข้างทาง จึงบอก “อาจารย์ หลงทางแล้ว” อาจารย์จ๊ก “เออ! มันหลงทางไม่เป็นไร” พูดจบยังคงพาเดินๆ

เดินมานานเศรษฐีเริ่มหิว แสบท้อง จึงบอกอาจารย์อีก “อาจารย์ แสบท้อง หิวมากเลย มีอะไรให้กินบ้าง” อาจารย์จ๊กไม่สนใจพาเดินต่อไปวนไปเรื่อยๆ มาหยุดตรงต้นไม้ต้นหนึ่ง อาจารย์ก็เด็ดผลมากิน เศรษฐีถาม “กินได้หรืออาจารย์” อาจารย์บอกว่า “กิน กิน” เศรษฐีจึงกินตาม โอ๊ะ! อร่อยดีจัง กิน กิน กินแล้วดีจัง สดชื่น อร่อยมาก จึงถามว่า “ต้นไม้เรียกอะไร? จะเอาไปปลูกที่บ้านบ้าง” อาจารย์บอก “ต้นไม้เพื่อแม่” เศรษฐีได้ยิ้มสว่างเลย “ต้นไม้เพื่อแม่” ก็กราบอาจารย์จ๊ก กราบ กราบ กราบ

เหมยฮั่ว – บาร์อาโกโก้

เหมยฮั่ว หญิงชาวบ้านยากจนคนหนึ่ง มีความกตัญญูทำงานหาเลี้ยงดูพ่อแม่ เห็นเพื่อนบ้านใกล้ๆ อยู่บ้านหลังใหญ่โตเพื่อนบ้านมีลูกสาว ทำงานมีรายได้อาศัยในเมือง สามารถส่งเงินมาจุนเจือพ่อแม่ ส่วนเหมยฮั่ว ยังคงทำงานหาเลี้ยงดูพ่อแม่ต่อไป แต่ด้วยความยากจน ทำให้ต้องอดมือกินมือ และด้วยความกตัญญูถึงเหนื่อยเพียงใดก็ไม่เคยท้อแท้ใจ

อยู่มาวันหนึ่ง เพื่อนบ้านมาชวนให้ไปทำงานในเมือง ซึ่งมีรายได้อีกไม่ต้องทำอะไรมาก งานสบาย ๆ ที่เรียกว่า ‘เดินบาร์อาโกโก้’ เหมยฮั่วตัดสินใจไปกับเพื่อน (คิดอยู่ในใจ...งานอะไร งานสบายเงินดี) แรกๆ ไป ใจยังมีศักดิ์ศรีไม่อยากทำ... แต่ความยากจนสงสารพ่อแม่ต้องอดมือกินมือ ด้วยความกตัญญูที่มีต่อพ่อแม่ จึงยอมเสียดังศักดิ์ศรีตัวเองทำงานเพื่อพ่อแม่ และยังยึดหลักกตัญญูอยู่แต่ก็ยังมีความอาย คิดเพียงต้องทำ มีคนดูล้อมรอบมากมาย เต้น... อาย... ไม่นานเท่าไร ก็มีเงินส่งไปให้พ่อแม่กินคือยุดีขึ้น

ทำไปเรื่อยๆ เพื่อนคนนั้นมาชักชวนอีกว่า “เงินที่ทำงานมันเล็กน้อยอยากได้เงินมากๆ โหม” เหมยฮั่วงง เงินอะไรหลายๆ เพื่อนบอก “ที่เขอเดินอยู่มีคนชอบ” เหมยฮั่วยังเฉย แล้วบอกไปว่า “ชอบแล้วทำไม? ไม่เห็นมีอะไร?” เพื่อนจึงอธิบายว่า “ชอบก็หมายถึงว่า...ไปนอนกับเขา ได้เงินเยอะนะ” และเพื่อนก็ให้เวลาเหมยฮั่วตัดสินใจ 3 วัน

เหมยฮั่วก็มานอนคิด คืนแรกนอนไม่หลับ ใจหนึ่งอยากให้พ่อแม่สบายอีกใจหนึ่งคิดเสียดังศักดิ์ศรี ถ้าไปนอนที่เขมมีศักดิ์ศรีก็จะไม่มี นอนคิดคินที่หนึ่งผ่านไป ก็ยังไม่มีคำตอบ จนมาคินที่ 2 มานอนคิดอีก จึงคิดได้ เข้าวันที่ 3 จึงไปบอกเพื่อนว่า “ไม่ทำ...” เพื่อนก็ไม่ว่าอะไร เมื่อเหมยฮั่วได้กลับบ้าน ไปหาพ่อแม่ บอกว่าตัวเองต้องทำบางสิ่งที่เสียดังศักดิ์ศรี แต่ก็ต้องยอมทำไป

ด้วยความกตัญญูที่มีอยู่ก็ติดอยู่ในใจหมยฮั่วตลอดเวลาแต่กระนั้น ถ้าคราวนั้นตัดสินใจผิดไปนอน สิ่งที่ทำกับพ่อแม่ความกตัญญูมันหมดแล้ว มันมีแต่คำว่า “เป็นโสเภณี” เข้ามาแทน

สิ่งที่สอน คือ ในโลกนี้สิ่งช่วยมันมีมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตัวเราเลือก เมื่อเลือกถูก คำชมเชยก็จะติดตัวไป แต่หากเราพลาดไปที่เดียว สิ่งที่เคยทำดี มันหายไปเลย

ทาง 2 แพร่ง ตอนที่ 1

มีบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งหัวหน้าครอบครัวมีจิตใจตั้งมั่นทำความดี ประกอบกิจทางศาสนาอยู่หลายปี ด้วยความตั้งใจ อุดหนุน จนสามารถสร้างศาลสำเร็จได้ เบื้องบนก็เห็นและรับรู้มาตลอดถึงความตั้งใจอันนี้ จึงได้ใช้บ้านของครอบครัวนี้เป็นที่เผยแพร่ธรรม ะให้กับทุกคนที่ได้ร่วม บุญสร้างศาล ทุกคนได้ฝึกปฏิบัติบำเพ็ญเพียรไปได้หลายเดือนแล้ว บ้างก็พาลูก พาหลานมาร่วมปฏิบัติกัน

จนมาวันหนึ่งมีเด็ก 2 คน กำลังนั่งเล่นเสียงดังมาก อาจารย์ที่มาสอนก็ยกตัวอย่างว่า ในอดีตก็มีเรื่องเกี่ยวกับเด็ก ๆ ที่ไปรบกวนคนที่กำลังบำเพ็ญ มีเด็กคนหนึ่งชอบขว้างปาสิ่งของในขณะที่ทุกคนกำลังนั่งสมาธิ ส่วนเด็กอีกคนก็ชอบตะโกนเสียงดัง เป็นอย่างนี้อยู่หลายวันจนกระทั่งอยู่ ๆ เด็กคนที่ชอบขว้างปาสิ่งของก็มีเหตุให้แขนขาด เด็กคนที่ชอบตะโกนเสียงดังก็มีเหตุให้เป็นใบ้ อาจารย์ที่มาสอนก็สอนต่อว่า เดือนครั้งเดียวจะไม่เดือนอีก

สรุปว่า เด็กที่ไม่รู้เรื่องทำอะไรไปตามภาษาเด็ก แล้วไปรบกวนการนั่งสมาธิก็จะได้รับผลกระทบนั้นด้วย เพราะฉะนั้นทุกคนที่จะนำลูกหลานมา ต้องดูว่าเด็กคนนั้นพร้อมที่จะนั่งสมาธิหรือไม่ และไม่ไปก่อความวุ่นวายรบกวนคนอื่นด้วย เพราะจะก่อกรรมทำบาปโดยที่เด็กไม่รู้ตัว ดังนั้นผู้ใหญ่ที่พาเด็กมาต้องไปคิดหาทางออกวิธีที่ดีที่สุด เพื่อที่จะทำให้เราสามารถมาปฏิบัติธรรมได้

ทาง 2 แพร่ง ตอนที่ 2

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีอาจารย์ผู้มีความรู้เรื่องการนั่งสมาธิ มาเผยแพร่วรรณะให้ ซึ่งอาจารย์ได้มาแนะนำวิธีการปฏิบัติบำเพ็ญสมาธิ โดยใช้ศาลาวัดเป็นที่ สอน ชาวบ้านทุกคนเมื่อทราบข่าวก็ตั้งใจเมื่อถึงเวลานัดหมาย ทุกคนก็เดินทางมาเพื่อฟังอาจารย์สอน ขณะนั้นได้เดินผ่านบ้านหลังหนึ่ง มีหญิงแม่ลูกอ่อน กำลังเลี้ยงลูกอยู่ เพื่อนบ้านก็ชักชวนไปฟังธรรมะนั้นสมาธิแต่ด้วยความรักลูกและนึกถึงหน้าที่ของแม่ จึงตอบว่า “ฉันจะทิ้งลูกไปได้อย่างไรพวกเธอไปกันเถอะ ฉันจะต้องอยู่เลี้ยงลูก”

วันรุ่งขึ้น เพื่อนบ้านก็มาเล่าให้ฟังว่า อาจารย์ที่มาสอนการนั่งสมาธิ ง่ายเข้าใจไม่ยาก ดิจริง ๆ เมื่อ ได้ยินอย่างนี้ ก็ทำให้หนีอกยากลองไปฟัง ไปฝึกปฏิบัติดูบ้าง พอใกล้ๆ เวลา ก็รีบให้ลูกกินนมจนอิ่มจัดแจงอาบน้ำเอาลูกนอนเรียบร้อย ส่วนตัวเองก็ไปฟังอาจารย์สอนนั่งฝึกสมาธิ ใจหนึ่งก็รู้สึกว่าจะได้มาฝึกนั่งสมาธิ อีกใจหนึ่งก็ห่วงลูกที่บ้าน ไม่รู้ว่าจะตื่นหรือไม่ เมื่ออาจารย์สอนเสร็จก็รีบกลับบ้าน กลับไปถึงลูกกำลังนอนร้องไห้เสียงดังมาก นางรีบเข้าไปอุ้มและปลอบลูกแล้วพูดว่า “แม่จะไม่ไปไหนอีกแล้ว จะอยู่เป็นเพื่อนลูก ไม่ต้องร้องนะ”

รุ่งเช้าก็มีเพื่อนมาคุยด้วยว่าเป็นยังไงดีหรือไม่ ที่ได้ไปฝึกนั่งสมาธิ นางว่า “ดี แต่เย็นนี้คงไปไม่ได้แล้วแหละ” เพื่อนบ้านถาม “ทำไมหรือ” นางจึงเล่าให้ฟัง ไม่มีใครช่วยเลี้ยงลูกให้ เพื่อนบ้านจึงแนะนำว่าจะหาพี่เลี้ยงมาดูแลลูกให้ นางบอกจะดีหรือ เพื่อนบ้านว่าดี เพราะจะหาโอกาสคืออย่างนี้ไม่ได้ง่ายๆ เมื่อหาพี่เลี้ยงได้ ก่อนไปจึงให้ลูกกินนมจนอิ่ม แล้วไปฟังธรรมะนั่งสมาธิ แต่ใจหนึ่งยังคิดห่วงลูกที่ตนทิ้งไว้กับพี่เลี้ยง ไม่รู้จะร้องไห้อีกหรือเปล่า ครั้นเมื่อกลับมาถึงบ้าน ได้ยินเสียงลูกร้องไห้ พี่เลี้ยงจะปลอบอย่างไรก็ไม่ยอม นางรีบอุ้มลูกมาปลอบเอง “โอ๊ย แม่จะไม่ไปไหนอีกแล้ว จะอยู่บ้าน

เป็นเพื่อนลูกนะ”

วันต่อมาเพื่อนก็มาหาอีก นางบอกว่า “วันนี้ไปด้วยไม่ได้แล้วเพราะพี่เลี้ยงเอาลูกไม่อยู่ ฉันต้องทำหน้าที่แม่” เพื่อนบอกว่าอาจารย์มาสอนไม่นานนะ ไม่อยากให้เสียโอกาส และแนะนำต่ออีกว่า “ที่หมู่บ้านข้างๆ มียายคนหนึ่งเลี้ยงเด็กเก่งมาก มีคนพาเด็กไปให้แก่เลี้ยง ยายคนนี้จะช่วยเลี้ยงลูกให้เธอได้เป็นอย่างดี” หญิงแม่ลูกอ่อนก็รีบตัดสินใจไปฝากยายเลี้ยงทันที เพราะใกล้เวลาที่จะได้ ไปปฏิบัติธรรมแล้ว เมื่อไปถึงยายบอกว่าไม่ได้เลี้ยงมานานแล้ว แม่ลูกอ่อน ก็อ้อนวอนบอกว่าที่นำลูกมาฝาก เพราะที่หมู่บ้านมีการปฏิบัติสมาธิ แต่เป็นห่วงลูกมาก

เมื่อยายฟังจบก็เห็นใจ ยอมรับเลี้ยงลูกให้ นางจึงได้ไปปฏิบัติธรรมสุดท้ายนางกลับมารับลูกก็พบว่าลูกยังนอนหลับอยู่ จึงได้คิดว่าดีที่นำลูกมาฝากยายช่วยเลี้ยงดู ตนก็จะมีสมาธิในการปฏิบัติธรรมมากขึ้น นางนึกขอบคุณยายที่ทำให้นางได้มีโอกาสอันดีนี้

ทาง 2 แพร่งนี้สอนให้รู้ว่า เมื่อมีความตั้งใจและศรัทธาอันแรงกล้า ก็จะสามารถฟันฝ่าอุปสรรคและปัญหาต่างๆ ได้

เรื่อง ชะตากรรมของหญิงหม้าย

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ครอบครัวหนึ่งซึ่งมีฐานะยากจนมากซึ่งมีหญิงหม้ายเป็นหัวหน้าครอบครัว พร้อมด้วยลูกของนาง 10 คน ส่วนบิดาของเด็กเหล่านี้ได้เสียชีวิตลงไปก่อนหน้านี้ และได้ทิ้งภาระอันใหญ่หลวงแก่หญิงหม้ายผู้นี้ ต้องตราครุฑทำงานหนัก เพื่อหาเงินมาจุนเจือทุกคนในครอบครัว นางต้องออกไปรับจ้างทำงานทุกอย่างเพื่อแลกกับเงินมาซื้ออาหารเลี้ยงลูก ๆ ของนาง ซึ่งนางก็เหน็ดเหนื่อยมากแต่ก็ต้องอดทน เพราะลูก ๆ ของนางอยู่ในวัยกำลังกินกำลังนอนกันทุกคน ขอมทำทุกสิ่งทุกอย่างโดยไม่ปรียากบ่นเลย

แต่แล้วความอดทนของนางก็เกือบจะสิ้นสุดลง เพราะนางได้เจอกับปัญหาและอุปสรรคมากมาย เพราะในระยะหลังนี้ได้เกิดภัยแล้ง ขึ้นข้าวยากมากแพงไม่มีผู้ใดจ้างนางทำงาน เงินทองที่มีค่อย ๆ ขาดมือไม่มีปัญญาหาอาหารมาเลี้ยงลูกได้ นางจึงนำบ้านที่เป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายไปจำนอง เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว ซึ่งในเวลานี้นางก็ไม่มีรายได้อะไรเลย ทำให้ไม่มีเงินที่จะไปใช้หนี้ที่มีอยู่ได้

นางจึงคิดตัดช่องน้อยแต่พอตัว โดยการคิดสั้นไม่ยอมมีชีวิตอยู่ จะหนีเอาตัวรอดไปคนเดียว นางจึงเดินไปที่แม่น้ำ คิดจะกระโดดน้ำตาย เพื่อหนีปัญหาต่างๆ ที่รุมเร้าอยู่เวลานี้ โดยไม่ได้คิดถึงลูก ๆ ว่าถ้าขาดนางไปสักคน ลูก ๆ จะอยู่กันอย่างไร ทันใดนั้นเองก็มีชายคนหนึ่งที่อยู่แถวแม่น้ำ ได้เห็นเหตุการณ์เข้าจึงรีบเข้ามาช่วยเหลือไว้ได้ทัน พร้อมทั้งถามถึงสาเหตุต่างๆ ที่ทำให้นางขาดสติคิดสั้น นางจึงเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ของนางให้แก่ชายผู้นั้นฟังว่า คงไม่มีความทุกข์อันใดจะใหญ่หลวงเท่านี้แล้ว เพราะวานางคงไม่มีปัญหาพอที่จะหาเงินมาใช้หนี้และมาเลี้ยงดูลูกได้อีกต่อไป และคงต้องปล่อยไปตามยถากรรมเมื่อชายผู้นั้นฟังนางเล่าจบ นึกสงสารในชะตากรรมของหญิงหม้ายผู้นี้จึงได้แนะนำ ว่า “เจ้าควรตั้งสติค่อย ๆ คิดแก้ไข

เพราะปัญหาต่างๆ ย่อมมีทางออก มิใช่ใช้แต่อารมณ์ อย่างวุ่นวาย จะทำให้เสียใจภายหลังเจ้านึกใหม่ ว่าลูกๆ ของเจ้าจะอยู่กันได้อย่างไร ? ถ้าไม่มีเจ้าอย่าได้ละทิ้งภาระหน้าที่ของคนเสีย “และขอให้หญิงหม้ายยอมรับชะตากรรมนี้ ให้มีความอดทนต่ออุปสรรคต่างๆ อย่าได้ท้อแท้และท้อถอย จงทำใจยอมรับในความยากลำบากนี้ พร้อมทั้งแนะนำนางทำจิตใจให้สงบตั้งใจบำเพ็ญเพียร ฝึกปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ เพื่อให้หลุดพ้นวิภวสังสารนี้ให้ได้ ซึ่งหญิงหม้ายก็ยังไม่เข้าใจว่า ถ้าปฏิบัติธรรมแล้วจะช่วยให้หลุดพ้นชะตากรรมนี้ได้อย่างไร?

แต่อย่างไรก็ตาม จากนั้นหญิงหม้ายก็พยายามทำความดีลิลิตี พุคคิตตั้งจิตอธิฐานให้ตนสามารถบำเพ็ญเพียร ฝึกปฏิบัติธรรมขอให้หลุดพ้นชะตากรรมในชาตินี้ด้วย เพราะชาตินี้มีกรรมต้องลำบาก และจะต้องพบแสงสว่างแห่งธรรมะ เหมือนชายที่ได้ช่วยเหลือนางให้มีสติและปัญญาพร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาต่างๆ ได้

บทสรุป ไม่ว่าจะพบอุปสรรคปัญหาใดๆ ให้ใช้สติปัญญาในการตัดสินใจ และไม่ว่าจะยากดึมีจนอย่างไร ก็สามารถฝึกปฏิบัติธรรมได้ โดยหมั่นนั่งสมาธิ ทำจิตใจให้สงบ ทั้งนี้ขอให้มีความศรัทธา เชื่อมั่นช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และให้มีความเมตตา เพื่อให้หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

วิภวสังสาร (น.) การเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในโลก, สังสารวัฏ ก็ว่า. (ป.)

ดับที่ใจของเรา นั้นแหละถึงความสงบ

มีร้านขายปลาอยู่ร้านหนึ่ง เจ้าของเป็นคนจู้จี้ ขี้บ่น ใจร้อนชอบ โวยวายได้จ้างคนงานอยู่ในร้าน 2 คน คนหนึ่งมีนิสัยเฉื่อยชาใจเย็น ทำอะไรรอบคอบ ส่วนอีกคนมีนิสัยมุทะลุ ใจร้อน ขี้โมโห แต่เรียนรู้งานเร็ว เจ้าของสอนอะไรเข้าใจง่ายกว่า

ทั้งสองยิ่งแตกต่างกันมากขึ้น เมื่อคนที่หนึ่งถูกเจ้าของบ่นมากเข้าจนเกิดเป็นความเคยชิน เพราะบ่อยครั้งฟังไม่เข้าใจก็ปล่อยให้ตามเรื่องตามราวไม่สนใจ ส่วนคนที่สองโดนเจ้าของบ่นสอนงานอะไรที่ไม่พอใจก็จะแสดงออกทางสีหน้าไม่พอใจ ในใจก็นึกโกรธแค้นอยู่แต่ทำอะไรไม่ได้

อยู่มาวันหนึ่งเจ้าของต้องไปทำธุระนอกบ้าน จึงฝากร้านให้ทั้งสองช่วยดูแลงานแทน เวลาผ่านไปไม่เท่าไรก็มีลูกค้าเข้ามาซื้อปลา คนงานคนที่ 2 มาเห็นจึงออกมาขาย ลูกค้าคนนี้เป็นคนช่างเลือกช่างดี ว่า “ปลาตัวนี้ดีไหม? ตัวนี้สดหรือเปล่า?....“ตัวไหนน้ำหนักดีกว่า?”.... “ตัวไหนอร่อยกว่ากัน?” เมื่อได้ยินลูกค้าซักถามจู้จี้มาก ก็นึกโกรธอยู่ในใจว่า ช่างขี้บ่น จู้จี้ จุกจิกเหมือนเจ้าของเราจริง ๆ จึงตะคอกใส่กลับลูกค้าไปว่า “จะซื้อก็ซื้อไม่ต้องมาพูดมาก ชอบตัวไหนก็หยิบมา ปลาที่ร้านนี้มันก็เหมือนกันหมด ” ลูกค้าได้ยินดังนั้น ก็ไม่ซื้อเดินบ่นออกจากร้านไป

อีกสักพักก็มีลูกค้าคนใหม่เข้ามาซื้อปลาในร้าน คนงานคนที่ 2 ก็บอกคนงานคนแรกว่า อารมณ์ไม่ค่อยดี ช่วยออกไปขายแทนหน่อย คนงานคนแรกจึงออกมาขายแทน ลูกค้าก็ขี้บ่นเหมือนรายแรก แต่ด้วยความที่ถูกเจ้าของบ่นจนเคยชินจึงไม่รับรู้สิ่งที่ได้ยิน และถามลูกค้าไปว่าต้องการปลาแบบไหน ชนิดใด ก็ตัวดี จะช่วยแนะนำให้ พร้อมทั้งจะช่วยทำความสะอาดให้ด้วย เมื่อลูกค้าได้ยินเช่นนั้น ก็พอใจกับบริการและอุปนิสัยใจคอของคนงานผู้นี้ จึงช่วยอุดหนุนซื้อปลากลับไปหลายตัว

ในระหว่างทางนั้นเองเจ้าแก้วก็ได้พบกับลูกค้าคนที่ 2 และได้รับคำชมว่าเด็กในร้านให้บริการดี ยิ้มแย้มแจ่มใส จึงซื้อปลาหลายตัว ว่าจะแวะมาซื้ออีก เจ้าแก้วได้ยินดีก็ดีใจและกล่าวขอบคุณพร้อมรีบเดินกลับร้าน แต่ไม่ทันไรก็ไปเจอกับลูกค้ารายแรกที่นิสัยขี้บ่น บ่นให้ฟังว่า เด็กที่ร้านนิสัยแย่มาก พูดยาไม่สุภาพ มารยาทไม่ดี ต่อไปจะไม่มาซื้อปลาที่ร้านอีกด้วย เจ้าแก้วได้ฟังก็รีบขอโทษแทนเด็กในร้านและรีบกลับร้านทันที

เมื่อถึงร้านก็ไม่รอรีเรียกคนงานทั้ง 2 ออกมาทันที เพื่อถามเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น จนเข้าใจเหตุการณ์ทั้งหมด ทำให้คิดว่าตนเองมีส่วนผิดด้วยเหมือนกัน จึงสอนคนงานคนที่ 2 ใหม่ด้วยอารมณ์ที่ดุกว่าก่อน และให้เปลี่ยนแปลงนิสัยที่ไม่ดีทิ้งไป ให้นำสิ่งที่ดีๆ ออกมาแทน เพราะเข้าใจแล้วว่าถ้าขี้โมโหอยู่แบบนี้ มีหวังลูกค้าไม่เข้าร้านแน่นอน จึงทำให้ทั้งเจ้าแก้วและคนงานคนที่ 2 รีบแก้ไขนิสัยเดิมทันที ส่วนคนงานคนแรกให้เปลี่ยนหน้าที่ใหม่ คือให้อยู่หน้าร้านช่วยขายปลา ไม่ต้องไปแบกถังปลาอย่างเมื่อก่อน

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เราควรพิจารณานิสัยที่ติดตัวเรามาว่าเป็นนิสัยที่ไม่ดีอย่างไร ให้รีบเร่งแก้ไขอย่าปล่อยเลย เพราะนิสัยนั้นจะยิ่งติดตัวเรามากยิ่งขึ้น และนานๆ เข้าจะแก้ไขยาก เช่น นิสัยโกรธง่าย โมโหง่าย เราต้องฝึกยิ้ม มองโลกในแง่ดี เราอยากได้รอยยิ้มจากคนอื่นต้องยิ้ม ถามว่าเราเคยยิ้มให้เขาก่อนหรือเปล่า? ทุกสิ่งทุกอย่างให้คิดเริ่มต้นจากตัวเราก่อน แล้วเราก็จะดีพร้อมทั้งกาย วาจา ใจ

การฝึกให้มีสติทุกขณิต เพื่อการหลุดพ้น

มีครอบครัวยากจนอยู่ครอบครัวหนึ่ง มีพ่อแม่ที่แก่ชราและลูกชายอยู่คนหนึ่ง ที่มีความกตัญญูต่อพ่อแม่มาก ไม่ยอมให้พ่อแม่ลำบาก จึงออกไปทำงานเพียงคนเดียว โดยการไปขายแรงงานให้กับเศรษฐีภายในหมู่บ้าน และทำงานทุกอย่างภายในบ้านเศรษฐี ส่วนกลางคืนก็ขอลับบ้านเพื่อไปดูแลพ่อแม่ที่แก่เฒ่า จนบางครั้งก็นึกน้อยใจในโชคความของตนเองที่เกิดมายากจน ต้องมาขายแรงงานให้กับผู้อื่น โดยไม่มีเวลาปฏิบัติดูแลพ่อแม่ของตัวเอง เพราะในบางครั้งก็โดนนายจ้างว่ากระแทกพ่อแม่ของตนว่ายากจนขึ้นแค่นั้น ไม่มีปัญญาส่งเสียลูกให้เรียนมีความรู้ เพื่อให้มีหน้าที่การงานที่ดีกว่านี้ไม่ต้องมาเป็นข้าอยู่แบบนี้ ซึ่งทำให้ชายผู้นี้โกรธเคืองนายจ้างเป็นอย่างมาก ถึงกลับแอบทำลายข้าวของใช้ของนายจ้างอยู่บ่อยๆ โดยไม่ให้นายจ้างรู้ แต่จนแล้วจนรอด ชายผู้นี้ก็ไม่อาจหลุดพ้นจากสภาพเดิม ๆ ที่เป็นอยู่ได้

อยู่มาวันหนึ่ง ชายผู้นี้ได้พบกับพระรูปหนึ่ง ท่านได้โปรดเมตตาสงสารในตัวชายผู้นี้มาก จึงได้บอกแนวทางในการปฏิบัติธรรมเพื่อให้หลุดพ้นจากชะตากรรมนี้ คือต้องทำจิตใจให้สงบและมันนิ่งสมาธิ ละทิ้งกิเลสตัณหาทุกอย่าง ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เมื่อว่างจากการทำงานเมื่อไร ก็จงฝึกนั่งสมาธิ กำหนดจิตใจให้เป็นหนึ่งเดียว รู้จักละความโลภ ความโกรธ ความหลง รู้จักปล่อยวาง เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นตัวจุด ให้เราหลงติดกับความทุกข์บนโลกนี้ จนทำให้ไม่สามารถหลุดพ้นไปสู่แดนพุทธะได้ นั่นคือ ไม่มีการเกิด ไม่มีการแก่ ไม่มีการเจ็บ สดท้ายไม่มีการตาย ที่ทำให้ต้องวนเวียนอยู่กับการเวียนว่ายตายเกิด เมื่อชายผู้นี้ได้ฟังธรรมะจบ ก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธา จึงได้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระรูปนั้น ทั้งนิสสัยเดิมที่ไม่ดีเปลี่ยนนิสสัยใหม่เป็นคนใหม่ เมื่อมีเวลาว่างจากงานเมื่อไหร่ ก็จะนั่งสมาธิกำหนด

จิตใจให้ว่างเปล่า และปฏิบัติอยู่เช่นนี้เป็นเวลา 5 ปีแต่ก็ยังไม่เกิดผลอะไร ขึ้นมาเลย จึงเริ่มทำให้รู้สึกท้อแท้ และเริ่มหมดความหวังในการปฏิบัติตาม คำสอนของพระรูปนั้น

กระทั่งวันหนึ่งได้มีเณรน้อยรูปหนึ่ง ได้มาโปรดชาวบ้านใน ละแวก นั้น และเณรน้อยรูปนี้ก็ประสบความสำเร็จเป็นพุทธะ ชายผู้นี้จึงเข้าไปถามว่า ท่านฝึก ปฏิบัติมาแล้วกี่ปี ถึงสำเร็จได้อย่างรวดเร็วปานนี้เพราะสังเกตจากหน้าตา ท่าทาง อายุของท่านไม่น่าจะเกิน 20 ปีส่วนตัวเราเองฝึกปฏิบัติมานาน 5 ปี ยังไม่ไปถึงไหนเลย เมื่อเณรน้อยได้ยินคำถามก็ตอบว่า “เราปฏิบัติมาเป็น เวลา 2 ปีเท่านั้นก็สำเร็จ เพราะเราได้ ใช้แนวทางปฏิบัติตัว ละความโลภ ละ ความโกรธ ละความหลง ทำจิตใจ ให้สงบ ไม่ยึดติดการมีตัวตน ไม่เพียง ปฏิบัติแต่เฉพาะในเวลานั่งสมาธิอย่างเดียว เวลาทำงาน เวลาเดิน เวลาฉัน อาหารก็ตาม เราจะมีสมาธิ มีสติอยู่ตลอด ขอให้ท่านจงกลับไปฝึกปฏิบัติดู ใหม่ แล้วจะพบหนทางเช่นเดียวกันกับเรา หวังว่าท่านคงจะค้นพบได้ในไม่ ช้านี้”

ชายผู้นี้จึงได้กลับมาคิดตรึกตรองอีกครั้ง ก็เห็นว่าตัวเองยังมีความ บกพร่องอยู่หลายอย่าง เช่น เรื่องของนายจ้าง ที่ยังมีความโกรธแค้นอยู่ในใจ เสมอที่ชอบดูถูกคนกับพ่อแม่ของตน จึงรีบแก้ไขนิสัยที่ติดตัวนี้เสียใหม่ ทั้ง ให้หมด เมื่อไรที่นายจ้างต่อว่า ดูถูก พูดยาเสียดสี ก็นั่งเฉยเสียทำเป็นไม่ได้ ยิน พร้อมทั้งโหสิกรรมต่อนายจ้างไม่ผูกใจเจ็บแค้น ปล่อยวางทุกสิ่งทุก อย่าง และเข้าใจถึงการให้อภัยเพื่อจะได้พบทางหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตาย เกิด ไม่ต้องมาพบกับชะตากรรมที่มีแต่ความทุกข์ ความเครียดแค้นอย่างใน ชาตินี้ พร้อมทั้งฝึกปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัด จนสำเร็จภายในระยะเวลา 6 เดือน

สรุปว่า การปฏิบัติธรรมต้องมีกาย วาจา ใจ ที่สะอาด ละความโลภ
ละความโกรธ ละความหลง ปล่อยวางจิตใจให้สงบไม่ยึดติดการมีตัวตนและ
หมั่นบำเพ็ญเพียร ทำสมาธิให้ได้ทุกขณะจิตก็จะสามารถสำเร็จหลุดพ้นจาก
วิฏสงสารได้

คำสอนตนเอง
จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์
(ภาคปฏิบัติ)

วัน พุธ สิบตี ที่ 15 มีนาคม 2544

อึ้งเที่ยงฮ่วยฮ่วยส่วนเอี้ย

มาหลายครั้งแล้วแต่ไม่ได้ลง ที่นี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาชี้แนะเป็นอย่างไรบ้าง ไปถึงไหนแล้ว ขอให้ตั้งใจศึกษาต่อไป Һ่วยฮ่วยเอี้ยเหมือนเป็นเจ้าบ้านก็หวังพวกเรา หวังว่าทุกคนคงสำเร็จ หนทางนี้ถึงจะขรุขระ แต่ไม่ต้องกลัว ความหวังของท่านก็อยู่ที่พวกเรา อย่าทำให้ผิดหวัง นี่เป็นโอกาสที่หาได้ยากมาก ที่ไหนๆ ก็ไม่เหมือนที่นี่ ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาชี้แนะเหมือนที่นี่ เพราะฉะนั้นยังต้องพยายามตั้งใจเพิ่มขึ้นถ้ามีเรื่องอะไร Һ่วยฮ่วยเอี้ยจะรับขึ้นมา อย่าทำให้ผิดหวังทุกๆ วันศุกร์ พวกเราถวายผ้าไตร ท่านก็มา แต่ไม่ได้ลง เทพมาประชุมที่นี้เยอะ พวกเรามีโอกาสอย่างนี้ ถ้าทิ้งโอกาสไปก็น่าเสียดาย เพราะเทพและวิญญาณไม่มีมีโอกาสอย่างพวกเรา ที่นี้จริงเท็จ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็มาพร้อมที่อื่นไม่มี พวกเราก็ผ่านมา เห็นกับตามาแล้วเป็นของจริงไม่ใช่ของปลอม

สิ่งศักดิ์สิทธิ์บอกว่า จิตใจต้องยึดมั่น อีกหน่อยก็จะเกิดปัญญาคิดว่าทุกคนต้องเกิดปัญญา พระเม่องค์ธรรมก็คอยอยู่เบื้องบนริบ ะ ขึ้น เรือธรรมะ อีก 3 ปี ภัยพิบัติจะมาถึง สิ่งศักดิ์สิทธิ์สอนพวกเรามากแล้ว กวนอิมเนี่ยเนี่ยจะไปที่อื่น ไม่ใช่ง่าย พวกเราโชคดีมากเลย พรุ่งนี้ก็มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากันมาก พวกเรามาทุกวันนะไม่ใช่เฉพาะวันศุกร์

“ร้อน” เราจะทำยังไงไม่ให้นึกว่า ‘มีสังขาร’ เขาเรียกว่าเป็นความรู้สึกที่สัมผัส ความรู้สึกนี้ที่สัมผัสนี้ มันยาก นึกยังไงก็นึกไม่ออก มันแยกยังไงก็แยกไม่ออก จะมีตัวอย่างหนึ่ง เวลาเรานั่งสมาธิเวลาเราร้อน เออ! มีสังขาร มันก็ร้อน สังขารนี้มันแทงไปที่ความรู้สึกว่าร้อน สังขารได้มาแล้ว ความเจ็บปวด ความสับสนได้เกิดขึ้นมาแล้วความหมดทุกข้ออยู่ไม่ได้ ทำยังไงไม่ให้เป็นปวด มันไม่สบาย เราทำยังไงไม่ไปหาหมอเออ! มันจะทนไหวหรือ ภายสังขารก็ทรุดลง ตอนที่ไม่มีเป็นไรนึกได้ สังขารตัวนี้มันไม่มีตัวตน พอนึกได้ แต่เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยมันจะต้องไม่ไหว สิ่งศักดิ์สิทธิ์บอกว่า มันไม่มีตัวตน มีแต่ความรู้สึกจะทำยังไง มันตัดแยกออก ไม่มีตัวตนมันก็ไม่มีความเจ็บ ปวด มันทรมาณอย่างข้างล่างนี้แยกออกยาก แต่ถ้าเราได้จุดกลางระหว่างคิ้วถ้าจุดๆ นี้ ตอนเวลาเราเจ็บปวดไม่สบายมันจะแยก แล้วจุดตัวนี้ เรานึกว่ามันไม่มีตัวตน แต่ความรู้สึกมันมีเจ็บปวด มันรู้ แต่เราไม่ยึด เป็นความรู้สึกอย่างว่า สังขารที่เรามีความรู้สึกนี้ยังเป็น ก็ไปรักษา มันจะแยกกัน เพราะจุดตัวนี้ จะบอกว่าสังขารตัวนี้ เราต้องแยก เราต้องใช้เมื่อมันป่วย ไม่สบาย ต้องไปรักษา ก็ไปด้วยความรู้สึก แต่จะไม่มีตัวตน ว่าเวลาเราได้จุดแล้ว ไม่เอาแล้ว ขอขึ้นไป ไม่ได้เราต้องช่วยเหลือเมตตา เมื่อเราได้จุด จะไม่สงสัย จะอธิบายด้วยตนเอง เพราะความมีความรู้สึกกับการมีตัวตนมันต่างสภาพต่างความคิด แต่ความคิดความรู้สึกคนละอย่าง สังขารไม่ดี เรายังคิดสังขารก็จะวุ่นวาย เจ็บปวดและทรมาณ ยิ่งเรามีตัวตนมากเท่าไร ความเจ็บปวดก็มากเท่านั้น แต่ถ้าได้จุดกลางระหว่างคิ้ว เหมือนมีดวงความรู้สึกไม่เจ็บ จะเจ็บเป็นพักๆ แล้วก็หาย แล้วไม่วุ่นวาย ไข้จุดนี้สามารถรักษาสังขารที่มีความรู้สึกเราได้ เพราะจุดนั้น เรียกว่าจะใช้เป็นพลัง ใช้เป็นยา

รักษาโรคได้ในนั้นจะตอบเวลาเราไม่สบาย เราเจ็บ เราปวด จุดนั้นจะแพร่
ออกไปเราเอาจุดนั้นรักษาที่เราต้องเจ็บต้องปวด เพราะอะไร เพราะเหลือแต่
ความรู้สึก ไม่มีสังขาร จุดนั้นคือจุดพลัง มันจะไปรักษา แต่เราคิดว่ามีสังขาร
ก็จะเจ็บปวดตลอดเวลา มันทรมาณ ยากนะ ยากจริงๆ ยากที่ว่า เป็น
ความรู้สึก แต่ใครทำได้ ใครผ่านอันนี้ได้ ได้แล้ว 80, 100 ได้ 80 ด้านนี้ มัน
จะเปลี่ยนหมด เปลี่ยนที่เราเคยฝังมาเป็นหมื่นชาติการมีตัวตนจะขึ้นมา
เปลี่ยนตัวนี้ ตัวตนเป็นยังไง ใครผ่านด้านนี้ได้ ได้ 80 แล้วอีก 20 ไปหาจุดไป
ทดสอบ ไปพิสูจน์จุด ยากที่สุดอยู่ การมีตัวตน ฝังมาเป็นหมื่นชาติ นั่งตัวนี้
ได้จุดเห็นเอง ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราเห็นไม่มีตัวตน เราก็ต้องเห็นคนอื่น
ไม่มีตัวตน ถ้าเราคิดตัวเองไม่มีตัวตน แต่ใจเรานึกคนอื่นมีตัวตน ก็ค่าเท่ากัน
เราต้องไม่คิดความมีตัวตนของคนอื่นเข้า คนอื่นไม่ว่าเทพก็ไม่มีความตัวตน เวลา
อะไรมากระทบมันเป็นแค่ความรู้สึก ความรู้สึกกับความรู้สึกของสภาพที่เรา
อยู่ เมื่อความรู้สึกเรารู้แล้วว่า “ไม่เที่ยง” เมื่อมันไม่เที่ยง มันก็ไป การมี
ตัวตนอยู่ และเอาตัวตนของคนอื่นเข้ามาเก็บไว้ในใจเก็บเข้าไป อดีตชาติที่
ผ่านมา มันสะสมอยู่ตรงนี้ มันสะสมอยู่ เพราะการมีตัวตนขึ้นมา และที่
ข้างบนเขาจ่าย เขาจ่ายอยู่ตรงนี้ เพราะการมีตัวตน เมื่อมีสังขารลือก็รับ อยู่
ตรงนี้แหละ เพราะฉะนั้นเอาแต่ความรู้สึก แยกตัวตน เวรกรรมที่รับใน
อดีตชาติตามไม่ทัน เพราะการมีตัวตน เราไม่รู้สึกรู้หา เราไปไกลกว่า ถ้าได้จุด
เร็ว

อดีตชาติเวรกรรมอะไร นั่นมันข้ามันเหนืออก ภูเขานี้ ไม่มีบัญชี
หมดแล้ว เพราะบัญชีไม่มีเขียน บุญของสิ่งศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน บุญของอาจารย์
กงแก่นี้ บุญของพระแม่กวนอิมแค่ไหน เคยถามไหม บุญของอาจารย์แคไหน
หัดคิด ผ่านจุดนี้แล้ว จุดนี้จะเรียกบุญเท่าไรเรื่องเล็ก เปรียบเหมือนว่า ลือ
เป็นพรรคพวกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จะเอาเงินก้อนหนึ่งมาใช้เพื่อข้างล่างเรื่องเล็ก จุด
นั้นจะตอบลือ แต่ขออย่างเดียวห้ามเข้าตัว เพราะข้างบนไม่มีคิดอะไรเข้าตัว

แต่เมื่อเราจำเป็นช่วยเหลือกันน้อยให้ ที่ให้เพราะเรายอมผ่านอุปสรรค เรายอม
ท้อมเท เรายอมพิสูจน์ ให้ตัวหนึ่งก็ผลตอบแทนเราตรงนี้ มันตอบได้หมด
อยากถามอะไร ตอบได้หมด ที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์สอนนี้ ก็มาจากจุดดูใจเราก็ไม่
ถามเพราะรู้หมด

จุดใหญ่เรายังนึกว่ามีตัวตน ความรู้สึกที่มีตัวตนคิดมาเป็นหมื่นชาติ
ใครเป็นเทวดาก็คิดมา ว่าเกิดเป็นเทวดายังไงก็ยังขอให้อยู่ดี ก็คิดจากข้างบน
มา เพราะสภาพนั้น พวกคือใครเป็นเทวดามา ก็คิดจากก่อนนี้ เพราะฉะนั้น
ละออกยาก เราไม่มีกรรมมาถ้าผ่านได้ ลือก็ 80 แล้ว หากจุดพิสูจน์ยังง เป็น
ยังง ยาก ที่มาเรียนนี้อย่างน้อยวันนี้วันพักผ่อน แต่เราเสียสละมานี้ เราทำ
เพื่อพิสูจน์ตัวเองเพื่อต่อไปจะช่วยเหลือคน ความตั้งใจนี้ไม่เสียหลาย เจ้าแม่
กวนอิมกำลังหาคนที่จะไปช่วยท่าน แต่เหนื่อย เหนื่อยนะ จะเป็นพระ
โพธิสัตว์ เราอย่าคิดว่าท่านเป็นผู้วิเศษ อาจารย์ฟ้าบอกแล้ว เราต้องคิดว่าเราก็
เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พระแม่กวนอิมให้เหลือแต่ความรู้สึกรู้สึกได้ยืนแล้วผ่านไป
เพราะตัวตนไม่มี มันจะไปฝั่งที่ไหนจุดไม่ได้อยู่ข้างนอก มันอยู่ข้างใน
อยากให้เห็นจุด ตัวคนห้ามมี เพราะลือมีตัวตนเมื่อไหร่ ลือก็ต้องมายุ่งกับ
ตัวตนข้างล่าง นึก แค่เป็นตัวตนพอ ให้แค่ นึก แต่ไม่มี เพราะเวลาดวงจิต
จริงๆ แล้ว ตัวตนนี้ก็ไม่ออก การเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ข้างบน มีแต่ดวงจิตดวง
เดียว ห้ามเอาตัวตนสังขารขึ้นไปไม่ใช่ เรานึกความรู้สึกเฉพาะอยู่ที่นี่ แต่เวลา
ขึ้นไป มีแต่ดวงจิตที่ขึ้นไป รู้หน้า รู้ตา รู้ปากไม่มีคิดไม่ออก ไม่ต้องตกใจ
กลัว เรายังคิดว่า วิญญาณต้องเป็นรูปร่างอย่างนี้ เราเอาตัวเทพ มีแขน มีขา
ขึ้นไป เป็นเทพข้างบน รูปปั้นที่ปั้นกันต้องมีแขน มีขา เพราะที่ปั้นจะปั้นเป็น
ประหลาด ไม่รู้จะปั้นอย่างไรก็ต้องเราเป็นแบบไปก่อน จุดข้างบนเป็นจุด
ดวงหนึ่ง ดวงใหญ่ เพราะฉะนั้นจะนึกยังงไม่ต้องกลัว สิ่งศักดิ์สิทธิ์รุ่น The
ข้างบนคุณให้ลือ ขอให้ลือขึ้นไป เข้าไปได้ ไม่ต้องกลัวว่าจิตมันจะแตกสลาย
เป็นเสี่ยง ไม่ใช่เรื่องนี้ ลือได้จุดก่อน ข้างล่างจะตอบได้บางส่วนแต่ตอบลึก

ไม่ได้ เพราะตอบลึกพื้นฐานไม่มี มันงงเป็นไก่ตาแตก เพราะฉะนั้นให้รู้เอา
จิตดวงนี้ขึ้นไปทางดีขวพอ อย่าคิดเลยเถิด ไม่จำเป็น ให้รู้หนทางว่าออกจาก
จุดนี้แค่นี้พอ แล้วถึงวันนั้นเอง มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์รุ่น The จัดการให้ไม่ต้องกลัว
ไม่แตก ขึ้นไปจะมีรูปร่าง ไม่มีรูปร่าง เขาทำให้ได้ จะเป็นแค่หยดน้ำก็ได้
บัญญัติเล่มไหน สมัยไหน ชาติไหน ไม่มีในบัญญัติ เนื้ออกุศลกรรม อย่าเพิ่ง
ตกใจกลัวว่าจุดนี้เป็นยังไง เอาตา เอาตัวขึ้นไปไม่ใช่หาจุดให้เจอ จุดจะตอบ
เราเอง อย่าเอาความรู้สึกมีตัวตนขึ้นไป เพราะก่อนนั่งการมีตัวตนก็ไม่มีแล้ว
มีแต่ความรู้สึกว่าหนทางนี้ไปแน่นอนก็พอ การตัวตนไม่มี มันยาก เพราะมัน
ฝังมาเป็นหนึ่งหมื่นชาติ ฝังว่าต้องกิน ต้องสืบพันธุ์ ต้องมีตา มีจมูก มีปาก มี
ขา มีแขน ต้องไปอยู่ที่ดี เพราะทำบุญมาดี ต้องไปอยู่ที่ดี มันเกิดมาเป็นหนึ่ง
ชาติ ฝังขึ้นไปตายเป็นเทพก็ฝังขึ้นไปข้างบนอีก องค์กรที่มาสอนเจ้าแม่กวนอิม
อาจารย์จึงไม่มีเข้าตัว เพราะตัวตนไม่มี ยากมันขัดความรู้สึกเรามันเห็น ๆ
อยู่มันสัมผัสอยู่ แต่ใครเข้าใจ ใครทำได้ ฝึกตัวนี้ไป คำว่า “วาง” ไม่ต้องพูด
ถึง จะไม่มีนึกถึงคำว่า “วาง” เพราะมันไม่มีอะไร ไม่รู้ว่าจะวางอะไร แรก ๆ
เมื่อมีสังขาร ยังรู้ ตัวโลก ตัวโกธ ตัวหลง เรายังรู้ตัว เพราะการรู้ตัวก็คือ
การมีบุญแล้ว ใหนั่งนี้ ที่ผ่านมา โลก โกรธ หลงไม่พูดถึง เราพูดถึงการวาง
ตัวตน การไม่มีตัวตน ให้เราฝึกมีแต่ความรู้สึก มีแต่ความรู้สึก อีกอย่างเมื่อ
ผ่านตัวนี้ เราจะรู้สึกจุดกลางระหว่างคิ้วที่เราไปเป็นยังไง เราอยากรู้ให้
ถามจุดนั้น มันจะตอบหมดแต่มีข้อหนึ่ง อย่าเอาเกินความสามารถ ที่ผ่านมา
คนได้จุดอย่างรู้ เช่น โลกเกิดมาอย่างไร ไม่ใช่หน้าที่ลือ เห็นจุดได้แต่ถามนอก
เรื่อง ให้รู้ว่าการเวียนว่ายตายเกิดมีจริง จุดนี้มีจริง สงบจริง มาช่วยเหลือสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ไม่ต้องนั่งถามละเอียด นั่งรู้อยากจะไปหาพระพุทธรเจ้า อยากรู้
หน้าตาองค์ก่อนๆ จะรู้ทำไม รู้แล้วก็แค่นั้น ไม่ได้ช่วยอะไรเราได้ ถึงเวลาได้
จุด ก็รู้เลยความสามารถของตน เมื่อถึงเวลาสังขารดับ ให้ออกจากจุดนี้พอ
ไม่ต้องรู้เยอะ รู้ละเอียด ห้ามลงลึกเพราะจุดนี้มันแคว้งคว้าง ไม่มีที่สิ้นสุด ให้

รู้ว่าสงบ และรู้สึกตัว แค่นี้พอ อยากรู้ อยากลงลึกมาที่มีมือยากไปสวรรค์สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะพาไป ห้ามนั่งที่ไหน หรือแอบนั่ง เพราะเรายังไม่แกร่งกล้าพอให้เห็นจุดที่สำคัญๆ เท่านั้นพอ ใครเข้าใจ ใครรู้ที่อาจารย์สอน บุญลือก็เยอะแล้ว ไปทำตัวอย่างที่เคยบอกว่า เจอคนถามลือไม่มีตัวตนเอามิดแทงบาปไหม ไม่มีตัวตนก็เอามิดแทงลือได้เพราะไม่มีตัวตน ย้อนถามว่า ลือทำมิดไม่มีตัวตนให้คูสิ

แก่นิสัยไม่ดีให้หมด อย่าปล่อยเฉย ถ้าคิดว่าปล่อยเฉย เป็นเรื่องธรรมดา มันก็แก้ยาก ยากเวลาเราละจากสังขารเราไป มันก็แก้ยาก เวลานั่งสมาธิ ฝึกไว้ฝึกจนสงบเข้าที่ รู้จุดกลางระหว่างคิ้วรู้เสร็จแล้ว เข้าใจแล้วตัดที่ติดไป เพราะเวลาเราละสังขารมันรู้ มันวางตั้งแต่ก่อนรู้จุดแล้วเพราะมันวางเรื่อย วางแล้วมาคิดว่าเวลาสังขารเจ็บปวดมากๆ เป็นอย่างไร ต้องฝึกรู้ว่า วางสังขารไม่เป็นไร เมื่อรู้จุดเพื่อเอาจุดกลางระหว่างคิ้ว ต้องฝึกนิสัยที่ผ่านมา อันไหนไม่ดี ต้องแก้อันไหนรู้แล้วมีประโยชน์ต่อส่วนรวม ฝึกไว้ เอาไว้พยายามให้มีความสงบ ใครสงบก็เอาความรู้สึกที่สงบเข้าไปในจุดกลางระหว่างคิ้ว อันไหนไม่ดีให้ทิ้งไปที่จุดกลางระหว่างคิ้ว หากจุดไปอะไรก็ไม่สนใจ รู้แต่จุดกลางระหว่างคิ้ว

อาจารย์องค์ก่อนบอกนั่งให้ไม่มีสังขาร สังขารเป็นอะไรก็ช่างเป็นเรื่องสังขาร หากจุดกลางระหว่างคิ้ว จุดเล็ก ไม่เล็กมาก สีเหลืองมีความสว่างในตัว แต่ไม่สว่างจ้า เรียกบุญไม่ได้ เพราะบุญอยู่ในบัญญัติแต่ให้ได้บางส่วน จุดนี้เพื่อส่วนรวม จุดกลางระหว่างคิ้ว

นิสัยไม่ดีที่รู้ว่าติดตัวมาตั้งแต่ชาติไหนๆ ให้เอาออกซะ เป็นนิสัยที่ไม่ดีจะติดไป ให้วางนิสัยที่ไม่ดีให้ทิ้งที่จุดกลางระหว่างคิ้ว ทิ้งให้หมดว่าที่ไม่ดีจากอดีตชาติที่สะสมมา ขนาดตายไม่รู้ก็ชาติ มันสะสมมา คิดนี่คิดนาน คิดเป็นชาติๆ วางซะ ขอวาง.... ในจุดกลางระหว่างคิ้ว ฝึกนิสัยใหม่ๆ ซะ เพื่อไปเบื้องบน มันไม่มีประโยชน์ มันเป็นอุปสรรคที่ทำให้เราไม่ก้าวหน้า ให้วางในจุดทิ้งให้หมด ทิ้งในจุดกลางระหว่างคิ้ว ไม่เอาอารมณ์ขึ้นมา โลก วางอันไหนทำให้เหน้อยที่คิดเราไปเอาออกให้หมด ให้มีความพอดี ที่เราได้ทำมา ความโลภไม่มีแล้ว เอาความพอดีแทน ความโลภไม่มี ความตระหนี่นี้ อย่าคิดว่าเราหาเองใช้เอง เราเหน้อยยากเราต้องใช้เอง จะเป็นการหวังของ

เราคิดว่า เราเหนื่อยใช้เหลือ อันไหนให้ได้ ก็ให้ฝึกไว้ ฝึกการให้เป็นการ
เมตตาอย่างหนึ่ง ความตะหนี่ก็จะค่อยๆ ลดลง ทิ้งไปในจุดกลางระหว่างคือ
ชาตินี้พอชะที่ ดีมาชาติก่อนๆ พอแล้ว เราเริ่มนิสัยดีๆ คิดไป เริ่มต้นใหม่
นิสัยไม่ดีตัดมาจากอดีตชาติ ให้เราละทิ้งไว้ในชาตินี้ ไม่เอาละ พอแล้ว สร้าง
นิสัยใหม่ เปลี่ยนนิสัยใหม่

เวลาเป็นหวัดอยากให้โรคหาย กิณา หมอรักษา เปรียบเหมือนกับเวลาอยากได้จุดก็ต้องขยันมากขึ้น การงานที่เสร็จแล้วก็มีเวลา วางใจให้นั่งสมาธิ เอาความสงบเข้ามา เพราะที่ผ่านมา เท่าที่คุณแล้วเราจะมานั่งช่วงเวลานี้จริงๆ แล้วช่วงเวลานี้ต้องเป็นช่วงที่ ว่า จุดที่เราได้เป็นจุดจริงๆ ไม่ได้คิด เพราะเวลามานั่งสมาธิตรงนี้ เรายังมัวชักช้าเราเอาเวลาทั้งวัน หมดไปกับงานกับเรื่องของเรา เราเอาเวลานั้นมานั่ง ถ้าเราเอาความสงบที่เรานั่งได้ไปใช้กับเวลางานที่เราเริ่ม หรือเวลาที่เรไม่ได้ทำงานมันก็เพิ่มสมาธิมากขึ้น จุดกลางระหว่างคิ้วก็มาเอง อันนี้ขึ้นกับตัวเราแล้ว สงบที่ว่าอะไรอะไรมาเปรียบไม่ได้ ให้เราคิดว่าเราทำงานเพื่อสังฆาร ถึงเวลาปล่อยก็ต้องปล่อย อย่าลืมนะ อาจารย์ฟ้าก็บอกแล้ว ตาคอนนี้แดงแล้ว ตากำลังเจ็บปวด เมื่ตาปิดฟ้าก็มีคดลง เมื่อฟ้ามีคดลงแล้ว ที่สว่างก็คือ จุดกลางระหว่างคิ้วที่เป็นจุดสว่าง คือจุดของชีวิต พวกเราได้รับการเปิดจุด ฟ้ามีคดลงแล้วแต่เรายังวุ่นวายอยู่อีก จุดที่เราเคยนั่ง เคยนั่งมาเป็นระยะเวลาอันก็ไรผลที่เราที่นั่งนี้เรียกว่า เตรียมตัวรับภัยพิบัติ เพราะถึงตอนนั้นแล้วอะไรที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวไม่มี หน้าที่การงานไม่มี บ้านที่อยู่อาศัยไม่มี มันเป็นของโลก โลกได้ถึงการวิบัติ เราเป็นของโลก โลกถึงการวิบัติ เราก็ต้องการวิบัติ ยิงได้จุดกลางระหว่างคิ้ว ก็ไม่เกี่ยวข้อง แล้วถ้าเรายังเข้าไปอีกนี่ การที่จะให้เราไปช่วยก็เหลือน้อยลงอีก อีกมากมาย ต้องเร่งขึ้นมา ต้องขยันมากขึ้น ตอนนั้นอะไรก็ไม่เอา ฝึกทดสอบ ต้องรู้ รู้..... กำลังทดสอบเรา ถ้าเราคิดไปเมื่อไหร่ถึงภัยพิบัติ วันนั้นจุดหายไป จะเรียกฟ้า ฟ้าก็ไม่มา โทษใครไม่ได้ เราทำตัวเราเอง เรามานี้ เราผ่านศรัทธา ความตั้งใจเราไม่เพิ่มขึ้น เรายังเฉยๆ ได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่ได้หากความคิดเราเป็นอย่างนี้ ก็เสียดาย โอกาสเราต้องเวียน วายตายเกิดไม่รู้ก็หมิ่นชาติ อาจารย์ลงมาสอนก็บอกว่าจะไปไหนก็ได้ หากจุดให้เจอก่อน ได้จุดแล้ว

แน่ ไปไหนไม่มีใครว่า เพราะทางเดินอยู่ที่ตัวเราแล้วความตายอยู่ข้างหน้า ไม่สนใจ จุดนี้อยู่กับเราแล้ว ตอนนั้นไปไหนไม่มีใครว่า น่ากลัวนะ เราอยากเจอกับพิบัติ ที่เรียกว่า ลูกไฟบรรลัยกัลป์มันน่าสยดสยอง ไฟมีดน่ากลัว เราอยากเจอสภาพตอนนั้นหรือ อยากจะรู้เอาจุดกึ่งกลางระหว่างคือไปหา สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะพาไป ความน่าหมิ่น มันน่าหมิ่น ความสกปรกได้หมักหมม มีเวลาอยู่ 3 ปี ใน 3 ปี ความวิบัติมาเรื่อยๆ 3 ปีนี้ สบายเรื่อยๆ ขึ้นอยู่ว่าจะลงตรงไหน มันจะเริ่มน่ากลัว ถ้าไม่น่ากลัว อาจารย์ฟ้าไม่มาหรือ อาจารย์แดงไม่มาหรือ น่ากลัวมาก นรกที่เราหวาดกลัว จะสู้ข้างบนนี้ไม่ได้เพราะมันรวมหมด รวมความเลวร้ายทุกอย่างหมด น่ากลัว ใครอยากพิสูจน์ได้จุดกลางระหว่างคือ ได้แน่ๆ สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะพาไปดู เคยดออยากกินเนื้อตัวเองแระเนื้อตัวเอง น่ากลัว โคนหมด ไม่ว่าจะอยู่ภาคไหน ภาคไหน ธรรมชาตินี้ได้แพร่ไปหมดแล้ว ไม่มีเลือน

เกิดมาในยุคนี้ดีที่สุดและแย่ที่สุด ดีที่สุดคือได้เจอธรรมะจากสวรรค์ แย่ที่สุดคือหนีตายไม่ได้ ไม่ต้องหลบ ไม่มียารักษา อะไรรักษาไม่มี ดีที่สุดและแย่ที่สุด ใครอยากพิสูจน์ จุดนี้จริงไม่จริง ตัวเราแหละไม่ต้องพึ่งใคร ตัวเรา อาจารย์องค์ก่อนๆ บอกแล้ว ละให้หมด ทั้งให้หมด นิสัยไม่ดีทั้งให้หมด อย่าให้ถึงตอนนั้น ตอนที่ตายมานึกว่าทำไม่ได้ เพราะบารมีไม่ถึง เพราะบุญไม่ถึง เสียตาย อาจารย์องค์ก่อนบอกว่าอย่าดูถูกตัวเอง บอกไว้แล้ว มานั่งจุดนี้ไม่เกี่ยวกับบุญ ไม่เกี่ยวกับบารมี ใจ เอาใจไปได้ อาจารย์บอกแล้ว ให้ขยันมากขึ้น พุดแค่นี้.... ขยันมากขึ้น สิ่งศักดิ์สิทธิ์รู้ ไม่ใช่ไม่รู้ รู้ เราต้องคิดว่า ยังมีคนที่เราต้องช่วยเหลืออีกมากมาย ถ้านั่งจุดนี้เป็นการช่วยเหลือผู้อื่น ไม่ใช่เพื่อตัวเอง รู้แล้ว เรารอดคนเดียวไม่ได้ ห้าม! เพราะตัวสุดท้าย คือ ตัวเมตตา

เรารู้ชัดว่าเป็นจุดจริงๆ ความสงสารคนไม่มีสิ้น สุด เพราะเราเข้าใจหมดแล้ว เราจะดูคนรอบๆ ข้างเราน่าสงสาร ต้องมาติดกรรม เวียนว่ายตาย

เกิด ไม่รู้จบสิ้น มันเหนื่อย เหนื่อย มันไม่มีที่สิ้นสุด มันก่อเวร กรรมเวร เป็น เทพหมคบญลงมา ตกนกรับกรรมขึ้นมา ต้องเวียนว่ายอยู่อย่างนี้ ไม่เหนื่อย กันหรือ เป็นสัตว์เครื่องาน สมัยก่อนเกิดเป็นพ่อ เป็นแม่ เลี้ยงลูกดีมีบุญ เลี้ยงลูกไม่ดีถือเป็นเวรกรรมต่อไป สุดท้ายต่างคนต่างไป ทดแทนบุญคุณ หมดก็ต่างคนต่างไป รับกรรมหมดต่างคนต่างไป ทำดีขึ้นไป ทำชั่วลงนรก ไม่เหมือนกันหรือ เรายังอยากเอาสบายอย่างนี้ดีขึ้นมาในใจ เรากล้าตอบในใจ ไหมว่า เราทำบุญแค่ไหน มากแค่ไหน เรามีนิสัยแบบนี้อยู่อย่างนี้ เราตอบในใจได้ ไหมว่า เราจะเป็นเทวดา เราจะเป็นนางฟ้า มีเทพองค์ไหน มาตอบว่า เราขึ้นไปแล้ว ตายไปแล้ว ขึ้นไปแน่ เราเป็นแบบนี้แน่ๆ มีไหม ไม่มี มีแต่ทำให้ พยายามฝึกขึ้นไป ลองนึกดู หรือมีวิญญาณบอกว่า อย่างน้อยลี้ก็สูงกว่าอ้าว บุญมากกว่าอ้าว ได้จุดให้แพร่ไป สมัยก่อนเคยเป็นพ่อเป็นแม่เรา ไม่ว่าชาติ ก่อน ชาตินี้ ชาติไหน มาขอบุญเราเหมือนขอทานใหม่ นึกสภาพ คิดใหม่ อาจารย์ชาววันเสาร์บอกให้คิดใหม่ ได้จุดกึ่งกลางระหว่างคิ้ว สงสัยอะไร ตอบตรงนี้ได้หมด ตอนนี้อย่างนี้ไม่มีใครเชื่อ 100% หรือ รู้เป็น...เพียงสัมผัส รู้ว่า ...สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีมา อย่างพวกมืองค์ก็ได้พิสูจน์แล้ว ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มาไม่ ธรรมดา

แปลก! คนข้างล่างได้ยื่นเสมอเวลาตาย ทำกรรมอะไรก็ให้ โหสิกรรม มันตายองค์พระข้างล่างเคยสอนแล้ว ทำบุญได้บุญ ทำดีได้ดีทำ ชั่วได้ชั่ว ตายแล้ววิญญาณอะไรมาเก็บ เอาตอนที่กำลังจะตายเห็นหรือ และ บอกตัวเองว่าสายไปแล้ว สายเกินทำอะไรไม่ได้ ว่าไปแล้วมนุษย์ข้างล่าง คน ข้างล่าง ชอบเอาเวลาตายเป็นตัวตัดสินใจ ถึงจะเปลี่ยนได้หรือ แปลก

แล้วนี้ทำไมมารายไหว้วพวกเดียวกัน อาจารย์ฟ้าบอกให้ฝึกเป็นสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ เอาตอนนี้ยังไม่เป็นกันเลยหรือเป็นอะไร จุดนะไม่ยากหรอก อย่า คิดเกินเลยว่ายากไม่ยากหรอก วางใจดี วางใจจริงๆ จุดก็เปิดแล้ว วางจริงๆ ลือวางตรงนี้ บอกให้วาง วางแค่ประเดี่ยวางเสร็จแล้ว...เวลาเลิกนั่งไอ้ที่วาง

ก็เอาเข้าตัวอีก โหนว่าวาง ไม่วางนี่ ตอนนั่งวาง ตอนเลิกนั่ง ไอ้ที่วางก็เอาเข้าตัวอีก แล้วอย่างนี้ จะไปเจอยังไง ลือเอาที่วางไปกันจุดนี้เอง เอ้อ! จริงไหม ของวางก็ทิ้งไปสิ ทิ้งไปก็ไม่มี ทิ้งไม่จริง ทิ้งประเดี๋ยวประด๋าวทิ้งเสร็จก็เอาเข้าไป ทิ้งก่อนเก่าใส่ก่อนใหม่ เอ้อ! นี่อุตสาห์ทิ้งก่อนเก่าใส่ก่อนใหม่ นี่ก่อนเก่าไม่ทิ้งใส่ก่อนใหม่เพิ่มอีก เวลาวางแทนที่จะวางหนักเข้าไปอีก แล้วบอกจุดนี้ยาก เวลานั้นบอกว่าวาง สังขารที่วาง ขาไม่มีแล้ว อยู่ๆ คิดเรื่องนั้น เรื่องนี้ขึ้นมาเฉยๆ นึกทำไม คิดไม่ได้ เวลาอาจารย์ฟ้า อาจารย์ขาวสอนไม่จำ คิดอะไรมากมาย อยากสว่ยนิดเดียว ยืมเข้าไว้ ยืมนิดเดียว สดชื่น ไม่โกรธ ลือเกิดมาสว่ยนเอง รับรองให้ ถ้าลือโกรธ ลือออกมาไม่สว่ยนหรอก แต่ลือต้องเกิดนะ ลือเอาเหรอ และพวกอยากรวยคิดทำบุญเยอะๆ ทำไปเกิดก็รวยเอง แต่ลือต้องเกิด ต้องมากินข้าว ต้องมาไม่สบาย ต้องมาสูดอากาศเป็นพิษ ต้องมาเมื่อย ต้องมาเจ็บมาแก่ขอบเหรอ ถึงตอนนั้นไปไหนไม่ได้ พื้นที่จำกัด ออกไปลือตายเอาเหรอ มีเงินด้วย รวยด้วย เอาเหรอ ตอนนั้นไปไหนเหรอ เกิดมาทำไม ไปไหนก็ไม่ได้ข้างนอกสกปรก อากาศเป็นพิษ ก็ตั้งใจเกิดนี้ ทำบุญเยอะไม่ต้อง คิดมาก ไอ้ของที่ไม่ต้องเกิด สบายๆ ไม่รู้ที่สิ้นสุด ไม่เอา ยากต้องเอาของที่เห็น ๆ ง่ายๆ ได้สัมผัส ไอ้ของยากๆ มองเห็นยากๆ พิสูจน์ไม่ได้เบื่อบ่อย ลองเกิดให้เห็นดีกว่า คิดอะไรกันก็ไม่รู้ คิดสบาย ทุกวันนี้ คิดสบาย ล้าปากหน้อย อุดทนหน้อยเพื่อตัวเองไม่เอาเหรอ หากจุดยาก นั่งไปก็เมื่อยหลัง นั่งมากๆ เมื่อยกลัวเส้นพลิก แต่ที่ไหนได้ นั่งไม่ถึงชั่วโมง

(ช่วงผ่อนคลาย)

มีอยู่ครั้งหนึ่ง คนที่มานั่งอยากทดสอบ จึงนัดกันลองนั่งพร้อมกันดูว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีรูปร่างเหมือนกันไหม คนหนึ่งนั่ง เอ้! เห็นใสๆ มองยากอีกคนหนึ่งไม่ใส เหลืองๆ อีกคนมองไม่เห็น อีกคนใส อีกคนเหลือง อีกคนไม่เห็น นั่งเสร็จมาคุยกันว่าได้จุดเห็นอะไร ว่างเปล่าหายไปเลยอาจารย์ อีก

คนรู้เป็นใสๆ อีกคนเหลืองๆ อีกคนไม่เห็นเลย ตกกลางใครถูก นั่งคุยกัน เอาใหม่ ลองนั่งใหม่ เอาไว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์มาสอนนั่งใหม่ คราวนี้... คนที่ไม่เห็น คราวนี้เห็นเป็นใสๆ ที่เคยเห็นใสเป็นสีเหลืองที่เห็นสีเหลือง ไม่เห็นอะไรเลย เอ! ที่ไม่เห็นเป็นใสๆ ที่เห็นใสๆ เห็นเหลือง ที่เห็นเหลืองไม่เห็นอะไรเลย แปลก จะลองใหม่ รอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้จุดแล้วอยากรูรูปร่างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นไงจะคู่อีก ฟังดูรูปร่าง ให้ดูใสดูว่าง ดูเหลือง ดูไปเรื่อยๆ ทั้งสามคนดูให้นั่งดู นั่งเสร็จสิ่งศักดิ์สิทธิ์ชี้แนะจะดูทำไม ได้จุดแล้วจะดูทำไม ลือได้จุดก็พวกเดียวกัน ลือจะคู่อ้วทำไม เออ! แปลกลือได้จุด ลือก็รู้ของลือแล้วจุดทำไม ต่อไปไม่ดูเลยต้องขึ้นไปหาอาจารย์ข้างบน จะดูทำไมพวกเดียวกัน และเวลาอาจารย์มา อาจารย์ฟ้ามา อาจารย์ขาวมาไม่ต้องไหวแล้ว น้อมรับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ น้อมส่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เลิก พวกเดียวกันจะไหวทำไม น้อมรับน้อมส่งก็ไม่ใช่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ สักที อาจารย์ฟ้าบอกตอนนี้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว ต้องน้อมรับผู้อาวุโส น้อมส่งผู้อาวุโส แต่คนที่บอกน้อมรับน้อมส่งผู้อาวุโส ต้องได้จุดจริงๆ นะ

เราตั้งใจเยอะ เชื่อมัน เราศรัทธา เรามีเมตตา เหมือนเรามีเก้าอี้ 4 ขา ขาดขาข้างหนึ่งเก้าอี้มันก็นั่งไม่ได้ เราจะช่วยผู้คนที่ต้องมี 4 ขา ให้ผู้คนที่มานั่งได้ เราศรัทธาเยอะ เชื่อมันมาก ตั้งใจแน่วแน่ เมตตาสูงสุด ขาเก้าอี้มันก็ใหญ่ ก็รับผู้คนที่ได้เยอะ ถ้าเราศรัทธาน้อย... ตั้งใจน้อย เชื่อมันน้อย เมตตาน้อย ขาเก้าอี้เล็ก มันก็ช่วยผู้คนที่ได้น้อยเหมือนบ้านต้องมีเสา 4 ต้น บ้านหลังหนึ่งมีเสา 3 ต้นได้ไหม? และบ้านเราจะสร้างหลายๆ ชั้นสูงๆ เสาที่ต้องหล่อใหญ่ สร้างสูงๆ ใหญ่ๆ คนเข้ามาเยอะ บ้านชั้นเดียว เสาที่เล็กคนก็อยู่ไม่ถึกคน 4 ตัวเป็นฐาน ถ้า 4 ตัวนี้ได้จุดมาเองแหละ เหมือนแม่ชิตเรซ่า ตั้งใจเมตตา ศรัทธา เชื่อมัน เขาไปช่วยคนป่วยได้เยอะ โรคเรื้อน วันโรค เข้าไปใกล้ๆ ก็ติดได้ ทำไมอยู่ช่วยคนที่ปีไม่ติดโรค วันโรคไม่เป็น ไปเช็ดตัวป้อนข้าวทำไมไม่ติดโรค ข้างล่างนี้ก็มีตัวอย่างให้ดู ประวัติเมชิตอนท่านเล็กๆ ลำบากไม่ได้เรียนหนังสืออะไรเยอะแยะ เพียงแค่อาศัยอยู่กับแม่ชิต แต่มีความเชื่อมัน ศรัทธาแรงกล้า เป็นเสาต้นใหญ่ ช่วยคนเป็นล้านๆ และยังสอนให้คนมาช่วยผู้คนที่ คนที่เกิดมากำพรว้า เขาก็สำเร็จได้ จุดนี้ไม่ได้เลือกว่าคนนั้นจะรวย จะจน จะเป็นโจร จะสำเร็จได้ข้อแค่ 4 ตัวนี้

อย่างองค์คุณิมาล ก็เป็นโจร... ฆ่าคนตายมากก็สำเร็จได้ บางคนบอก โอ๊ย! ไม่สำเร็จหรอก บุญไม่มี เคยบอกแล้วตัวนี้ไม่เกี่ยวกับบุญ ฆ่าคนเยอะๆ ไม่มีบุญ ก็ยังสำเร็จได้ เขาสำนึกได้... ก็ตั้งใจ เขามีศรัทธาแรงกล้า ใครจะทำร้ายเขาก็เฉย เพราะศรัทธาแรงกล้า เขาก็เมตตา คนจะทำร้ายเขาก็ยังสอน เมตตาไปโปรด ไม่ใช่ไม่เมตตา ไปบ้านนี้ไปให้เขาทำบุญ เขาทำร้ายพรุ่งนี้ก็ยังไปสอนอีก เพราะอะไร? เพราะเมตตา เอ...ถ้าเป็นเรา ไปที่ที่ให้เขาทำร้ายเรา คงไม่ไปบ้านนั้นอีกแล้ว เขาไปเพื่อให้โอกาสคนได้ทำบุญ เขาเมตตาจนคนที่เคยทำร้ายเขาสำนึก กลับมาช่วยเหลือเขาอีก มีแต่อโหสิกรรม

ไม่มีเวรกรรมต่อกันฝึกให้ได้ 4 ตัว เป็นฐาน เป็นเสา ฝึกเยอะ ตั้งใจเยอะ ก็ได้ บ้านหลังใหญ่ช่วยคนได้เยอะ สุดท้ายตั้งใจน้อย ก็ได้เสาเล็กๆ ก็เป็นบ้านเล็กๆ เป็นกระต๊อบ เจอพายุก็พังทลาย เพราะความมั่นคงไม่มี เจอกิลเลสซ้างล่างครอบงำ มันก็หลง สุดท้ายบ้านก็ไม่มี เราต้องฝึกฐานให้ใหญ่ แข็งแรงเพราะอุปสรรคที่เราจะดำเนินต่อไปเยอะ ไม่ใช่แค่เนี่ย ที่เราจะไปเมตตาช่วยเหลือคน อุปสรรคเยอะ มองมันง่ายไม่ง่ายหรือ เมตตาไม่ง่ายนะ เรายังไม่แข็งแรง ตั้งใจไม่มั่นคง ศรัทธาไม่แรงกล้า ไม่มีความเชื่อมั่นที่แน่นอนตัวเมตตาจะใหญ่ได้อย่างไร บางคนเชื่อมั่นตัว เบอเรอ ศรัทธาเล็กน้อย เดียว เสาที่เล็กๆ ใหญ่ๆ ไม่แข็งแรง ต้องฝึก 4 ตัวให้ใหญ่เท่ากัน ให้แข็งแรง ถ้าศรัทธาไม่แข็งแรง ความตั้งใจก็ไม่มีมา เพราะศรัทธาไม่แข็งแรง ความตั้งใจก็ไม่มีมา เพราะศรัทธาไม่เต็ม ความตั้งใจก็ไม่เต็มและเมตตาจะเต็มได้อย่างไร โคนเล็กแล้วมาปลายก็ยิ่งเล็ก... ยิ่งแหลมเหมือนไม้จิ้มฟัน เชื่อมันก็ โคนไม้ เมตตาก็ปลายไม้ ยิ่งมายิ่งเล็ก ยิ่งแทงขึ้นไปยิ่งเล็ก สุดท้ายไม้จิ้มฟันก็ ทิ่มเหงือกตัวเอง ให้เรามีความมุ่งมั่นเมื่อวานเหนื่อย ศรัทธาหายหมด... พักผ่อนเหนื่อย ศรัทธาไม่แรงจริง เจอเหนื่อย ศรัทธาหมด ไปเมตตาเดินไปช่วยผู้คนเมตตาคน เหนื่อยไว้ก่อน ไว้พรุ่งนี้ไปช่วยต่อ ศรัทธา ตั้งใจ โอ๊ย! เหนื่อยพักก่อน วันนี้ช่วยได้ 1 คน เหนื่อยแล้วไว้ก่อน ไว้พรุ่งนี้ช่วยต่ออีก 2 คน วันนี้เหนื่อยแล้ว ต้องสม่าเสมอ ดันเท่าไร ปลายต้องเท่านั้น อย่าเอาดันใหญ่... ปลายเล็ก ต้องดันใหญ่ปลายใหญ่แข็งแรง ดันใหญ่ปลายเล็ก ขากก็ไม่แข็งแรง สะกิดนิดสะกิดหน่อยก็ล้ม เราต้องให้แข็งแรง ฝึก 4 ตัว แค่ 4 ตัวเอง โอ๊ย! มันยาก มันเย็น ฝึกอย่างอื่นง่ายนิดเดียว ฝึกโลก ฝึกโกรธ ฝึกหลง ง่ายนิดเดียว

ตั้งใจต่อไป ตั้งใจสุดสำหามาทุกคืนก็ตั้งใจแล้ว มันไม่เห็นยากตั้งใจอะไร ตั้งใจจะเอาบุญ ไม่ได้ตั้งใจมาฝึก ไม่ได้ตั้งใจจะให้หลุดพ้นตั้งใจมาแล้วจะให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยให้อยู่สบาย การงานก้าวหน้า ได้บุญเยอะๆ

ไม่ได้ตั้งใจมานั่งให้สำเร็จ เพื่อลดช่วยผู้คนเลย เราศรัทธาก็ยังแข็งแรงไม่พอ ตั้งใจก็ยังไม่แน่วแน่ ไม่มั่นคง เชื่อมั่น มันจะจริงหรือมันจะสำเร็จหรือ บุญเรายังไม่มีเลย จะสำเร็จได้อย่างไร เอาโคนใหญ่ปลายใหญ่จะได้แข็งแรง เรา มีความตั้งใจอุปสรรค อะไรก็ไม่สำคัญ จะเหน็ดเหนื่อยแค่ไหนก็ไม่มี ความหมาย เพราะเราตั้งใจแน่วแน่ เราต้องตั้งใจเหมือนเวลาเราตั้งใจทำงาน เหนื่อยยังไงก็ทำให้สำเร็จ เพราะเราตั้งใจ แต่เราตั้งใจไม่พอ มันเหนื่อยแล้ว พรุ่งนี้ทำต่อ พอพรุ่งนี้ก็ผลัดไปอีกวัน ไม่รู้จะไปอีกกี่วัน อย่างตั้งใจไปเที่ยวมาก ศรัทธาก็หายไปแล้ว ไปเที่ยวมีความสุข ศรัทธาก็สุขไปด้วย เข้าหม้อสุกๆ มากินด้วย ภายสังขารเหนื่อยหน่อยต้องพักผ่อน มันเหนื่อย มันเรียกร้อง ก็ตามใจมันหน่อยเดี๋ยวพอ อย่าตามใจมาก เหมือนกินข้าว กินเพื่ออยู่ อย่ากินมากกินมากอึดอัดอีก กินพออยู่ พอประมาณ ให้พอสังขารอยู่ สังขารเรียกร้องก็ให้พอประมาณ ไม่ให้สังขารขี้เกียจ ยิ่งตามใจสังขารมาก สังขารก็ยิ่งอ่อนแอมาก เหมือนเวลาหิวกินจนอึด วันนี้อิ่มหนึ่งอึดต่อ ต่อไปจากครึ่งชามเป็นชามครึ่ง ต่อไปต้องกิน 2 ชาม เพราะตามใจมัน สังขารเรียกร้อง หรือวันนี้อิ่ม 8 ชั่วโมง พรุ่งนี้อีก 8 ชั่วโมงมากขึ้น สังขารไม่รู้จักพอ เราก็ให้พักผ่อนอีกเป็น 9 ชั่วโมง วันนี้เรียกร้องได้ 1 ชั่วโมงมันก็จะเรียกร้องเรื่อยๆ จนกลายเป็นขี้เกียจ เราอย่าตามใจสังขาร ให้มันพอสมควร เพราะสังขารเรารู้ว่าเมื่อไหร่พอ อย่าให้เกินอย่าให้มีตัวอยาก อย่าให้มีตัวโลก ไม่ให้มีตัวโกรธ ตัวหลงไม่มี เพราะตัวอยากตัวเดียว ให้พอประมาณ เอาเวลาที่เหลือมาใช้ให้เป็นประโยชน์ เอาเวลาที่เหลือไปช่วยผู้คน ลดความอยากของสังขารช่วยได้หลายอย่าง

ช่วงเวลาต่อมาของวัน จันทร์ ที่ 9 เมษายน 2544

(อิงเทียบช่วยห่วยช่วยเอ๊ย) เมื่อวานไม่มีเวลาลงมา คุยศึกษาเป็น
อย่างไรบ้าง? ฝึกภายนอก ภายในก็ต้องศึกษาด้วย จิตใจเปิดกว้าง ในใจถ้า
ปล่อยวาง ภายนอกก็จะมีใบหน้าที่สดใส มีราศีถ้าในใจไม่ปล่อยวาง
ภายนอกก็จะดูไม่สบายไม่สดใส ถ้าไม่เชื่อลองดูวันไหนจิตใจไม่สบาย คุณที่
กระจกจะรู้ว่าหน้าตาเป็นอย่างไร วันไหนที่จิตใจสบาย ดูกระจกว่าหน้าตา
เป็นอย่างไร ถ้าภาพไหนดีก็เอาภาพนั้น ฝึกจิตใจ พระแม่องค์ธรรมเป็นห่วง
ไม่ค่อยก้าวหน้า ขอให้มีความตั้งใจทุกคืนมาฝึกที่นี่ พวกเราก็มາฝึกที่นี่ได้
หลายเดือนแล้ว และก็รู้ว่าทุกคนมีภาระ ทุกคนมีหน้าที่ แต่ก็ขอให้ทำใจ
ปล่อยวาง บางครั้งก็ต้องปล่อยวาง อย่ากำแน่น ยึดแน่นเกินไป นิศัยก็เช่นกัน
บางสิ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์สอนพวกเรา ก็เปรียบเทียบให้ฟังเท่านั้นไม่ต้องไปคิด
มาก หง่วยช่วยเอ๊ยกับพวกเราก็เหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน

ที่มานี้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือเบื้องบน ถ้าเราเข้าถึง ถ้าเราสัมผัสได้ไปทุกที่ ไม่ต้องไปสถานทีนั้น ถ้าใครอยากพิสูจน์ เรียกพรรคพวกเราเรียกสายเรา เรียกญาติพี่น้องเรา เหมือนฝอลังเวลาไปเผยแพร่ จะเอาตะเกียงไป เอารูปปั้นไป หาโต๊ะตัวหนึ่ง เสร็จแล้ว นั่นคือ สถานธรรมพระแม่กวนอิม แกะไม่ได้ เขียนเอาก็ได้ ไม่จำเป็นต้องแต่งสวยงาม ขึ้นอยู่กับว่าจิตใจเราเข้าถึงไหม?

มีนั้งๆ เวลานั้นสมานที่บ้านนั้นมีหื้อสิ่งศักดิ์สิทธิ์เข้าไปนั้งดึกว่า ไม่เห็นจะสัมผัสเลย ไปได้ทุกที่ ไม่มีเวลา เพราะข้างบนไม่เกี่ยวกับเวลา จิตถึงเมื่อไหร่ก็ขึ้นไปได้ ก็ลงมาได้ คนที่โกล้สำเร็จหรือสัมผัสได้ลงมาเลย ลงมาเวลาไม่ค่อยมีแล้ว เราต้องเร่งขึ้นมา จุดนี้ถามพวกอีกที สัมผัสได้รู้ว่าพวกเราสงบแค่นี้ สงบมาก มองจุดตัวนี้ได้ พลังก็เข้าไปข้างในไปดึงพลังข้างในออกมา สัมผัสอาจารย์องค์ไหนได้ พลังเข้าไปจุดมันก็เปิด ที่นี้พื้นฐานนั้งเราไม่มี ไม่ได้ติดตัวมา ต้องมาเริ่ม แต่ก็ดีกว่าคนอีกมากมาย บางคนสงสัยคนที่ทำงานอยู่ หัวหน้าเราเป็นคนดี เราจะบอกได้ไหม? เราสงสาร สงสัย จะบอกได้ไหมหรือคนข้างเคียงที่รู้จักเรา จะบอกได้ไหม? และที่เรารู้มาเขาจะเชื่อไหม? จะสงสัยหมด จะเริ่มสงสัย แต่สงสัย เรารู้ เราสัมผัสแล้วที่มากี่เดือน เรารู้ เราเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่โกหก เราศรัทธาแล้ว ตอนนีเรากำลังตั้งใจ เรามีคำถามว่า ให้เมตตาต่อก็จะบอก จะบอกแต่ไม่กล้า ไปบอกอีกไม่กี่ปีก็พิบัติเกิด รู้ สงสารเขาต้องประสบแบบเรา เขาต้องมาเจอแบบเรา เพราะยังอยู่ในโลกนี้อยู่ข้างล่างนี้ แต่คืออย่างเราเริ่มเห็นทางสว่าง บอกเรื่อยๆ ได้เอ... มานั้งสมานหาจุดกลางระหว่างคิ้ว ไม่ต้องกลัวบาป นั้งหาจุดนี้สี่เหลี่ยมอ่อน บอกแค่นี้พอ ใครที่รู้จักนั้งสมานหรือทำบุญบอกแนวทางได้ไม่ผิด ถ้าโชคดีไปเจอคนนั้งแล้วแปลกๆ นั้งแล้วสงบดี

เพราะฉะนั้น อย่างกังวล จะบอกดีไหม บอกไป... แต่อย่าไปบอกว่า

อีก 3 ปี อีก 2 ปี จะเกิดภัยพิบัติอย่างนั้นอย่างนี้ เขาไม่เชื่อหรอก เดียวไปนั่งทะเลาะกัน มาอาละวาดอีกไม่จำเป็น จะเกิดไม่เกิดไม่เกี่ยวกับเรา ขอให้เราได้จุดรู้ด้วยตนเอง ที่ผ่านมา ชุคขาวๆ บอก “จงนำเครื่องหมายกากบาทที่มีอยู่ในตัวคนตามข้าพเจ้ามา” หรือ ทางนี้ “ดวงตาแห่งธรรม” จุดเดียวกัน ธรรมชาติตัวเดียวกัน การเวียนว่ายตายเกิดคือ ธรรมชาติ บอกไปแล้ว จากเหตุ... ผลก็รับ แต่เราไม่เข้าใจ อดีตชาติอย่าไปนึก เพราะบางอย่างถ้าอดีตคือ ชาติเดียวกันคือ...ชาติแรก จะมีชาติหลัง

ฉะนั้นถ้าสงสัย นึกชาติเดียวไม่ได้อย่างน้อยต้อง 3 ชาติ เราทำกรรมอะไรจึงเกิด จุดตัวนี้รู้หมด พิสูจน์ได้รู้ได้ขึ้นอยู่กับเราเพราะตอนนี้เรื่องละโลก โกรธ หลง เราได้เบาบางลงเยอะแล้ว บางคนยอมรับที่อาจารย์เข้าทำจริงไหม จริงเราพิสูจน์ได้ อดีตชาติที่เราเคย เป็นอย่างนี้มา เคยหวงแหนของ เคยหยิ่งโส เคยอิจฉาเขา เคยอยากทำร้ายเขา มันเป็นอดีต ถ้าไม่มีอดีตชาติก็สงบ บางคนทำไม่ยิ้มแย้มไม่ทุกขไม่ร้อนยิ้มตลอด บางคนอะอะโมโหง่าย หงุดหงิด อดีตชาติและขึ้นอยู่กับว่าจุดไม่มี ตายไปก็ติดไป มันต้องมีละสิ่งที่ไม่ดีละหมดต้องละนะ เคยบอกแล้ว อาจารย์หลายๆ องค์ก็บอกแล้ว เราต้องละเหมือนเราไม่รู้สึกรู้ ความโกรธยังงี้ก็ไม่รู้ ความโลภเป็นยังงี้ไม่รู้ ความหลงเป็นยังงี้ไม่รู้ เรารู้แต่มีศีลธรรม มีปัญญาตรงนี้เตรียมไว้ เรามานั่งที่นี้ก็สงบได้ ไม่จำเป็นต้ององค้อยู่ที่นั่น สายไหนๆ ก็มารับอาจารย์ได้ถ้าอาจารย์ไปที่ไหน เขาก็มารับ เขามาร่วม อยู่ในป่าช้าก็ได้ ว่างๆ ไปนั่งป่าช้า จะคบดีไม่คบดี นั่งคัน เจ็บ เกา

นั่งสมาธิก่อนแสนๆ ปี นั่งทรหด จุดตัวนี้ช่วยได้ พระเม่องค์ธรรมเร่งหน่อย บอกหนทางหน่อย ให้ได้สัก 3-4 คน พิสูจน์ ไม่งั้น โอ๊ย! นั่งมา 6 เดือน ครึ่งปีแล้ว ไม่โผล่สักราย 2-6 ราย ไม่โผล่ ไม่ได้โผล่เพื่อให้พิสูจน์ว่าธรรมะนี้ของจริง เพราะฉะนั้นพระเม่องค์ธรรมว่ายังงี้ต้องให้ได้ เพื่อเป็นกำลังใจแก่คนที่เหลือ ยังมีคนที่ยังไม่รู้มากมายมหาศาลที่เราต้องช่วย อย่าลืม

ข้อนี้ละ ห้ามลืมนข้อนี้เด็ดขาด ถ้าเรลลืมนข้อนี้ แล้วได้บั้งไม่ได้บั้งรอปไปเรื่อยๆ แล้วคนรุ่นหลัง เขาจะรอคำตอบจากเรา จะให้แมตตาดตรงไหน?

ฉะนั้นตั้งใจ แคเรตั้งใจที่จะช่วยเหลือคนมากมาย กำลังใจเราจะช่วยเยอะ มันผิดกัน ถ้าเรลสำเร็จได้ก็ช่วงไม่ได้ก็ช่วงคิดกันแค่นี้ ลูกน้องใคร ญาติพี่น้องใครไปเจอกัน คิดยังงิง...แล้วขึ้นไป เคยรับปากจะทำ จีลลืมนเรื่องรับปากเขาไว้ ตอนนั้นลลือทำได้มาสอนอ้ว เพราะอ้วไม่มีโอกาส แล้วไปตอบเขายังงิง ก็วันนั้นเวลานั้นคุยกับลลิ่งศักดิ์สิทธิ์ ว่าตั้งใจ มาสอนอ้ว อ้วไม่ยอม เวียนว่ายตายเกิดนะ เราต้องเจอคำถามอย่างนี้ แล้วจะไปตอบเขาอย่างไร และถ้าเป็นพรรคพวกเจ้าแม่ไปตอบอย่างไร ลูกน้อง ลูกพี่ เท่ากันก็มี จะไปตอบอย่างไรลลือตั้งใจละโลก โกรธ หลง ทำหรือเปล่า ไม่ต้องห่วง ถ้าไม่ถคนรทต้องเจออยู่แล้ว เพราะต้องมาหาลลือก่อน เอล! ขึ้นไปสอนอ้ว หรือคนที่ไปหาลูกพี่ อาจารย์ ข้างบนไม่เหมือนข้างล่าง คิดยาวๆ ข้างบนดูใจเขารู้จุดใจเขารู้ ที่ข้างล่างหลอกลวงเขาไม่ดู อาจารย์ขวบบอกลลือหลอกลพรรคพวกเดียวกัน หลอกลลิ่งศักดิ์สิทธิ์ ตกลงก็หลอกลตัวเอง แต่หารู้ไม่ว่าเขารู้แต่เราไม่มีความละอาย ขึ้นไป ไปบอกอ้วทำแล้ว ทำเต็มที่แล้ว เขาได้เขกหัวลลือ วันนี้เวลานั้นลลือทำจริงหรือ อย่าลลืมนะ ลูกพี่ หัวหน้า เขามีพลังเยอะ เขาต้องเก่งกว่าแล้วยังขึ้นไปโกหกอีก ตายลูกเดียว อยู่ข้างล่างหลอกลตัวเอง ขึ้นไปยังไปหลอกลพรรคพวกเดียวกันอีก โคนอีก เขาเป็นลูกพี่ ย่อมมีพลัง มีอะไรมากกว่า จริงไหม คิดว่าจะหลอกลเขาง่ายๆ หรือไม่ได้

เพราะฉะนั้น ละ คือ ละ ต้องตั้งใจว่าทำให้ได้ ลลิ่งศักดิ์สิทธิ์บอกทนอีกหน่อย หน่น้อยอีกหน่น้อย แต่ลลือสบายมากๆ เลย วาระสุดท้ายที่ลลือจุดที่ได้ คำพูดที่อาจารย์พูดคำนี้ ซึ่งเลย ทนอีกหน่น้อย... ฝึกอีกหน่น้อย สบายมากๆ เลย

เรื่องตะเกียง 3 ดวงเป็นปริศนาธรรม คนที่ไม่ได้ฟังอาจารย์ เมื่อวาน มีพระแม่กวณอิม อาจารย์จั้งก มีองค์ต่อไปที่จะตรัสรู้ต่อ เขารับประกันไว้

แล้ว ลองเป็นอาจารย์ก็งจะเอาศักดิ์ศรีมาล้อเล่น มารับประกัน พระแม่
กวนอิมที่เรานับถือกัน ท่านจะเอาศักดิ์ศรีเอาชื่อเสียงของท่านมาทำเล่น ๆ 3
องค์เขาประกันให้ล้อแล้วว่าจุดตัวนี้ไม่ธรรมดาตะเกียง 3 ดวง เขาประกันให้
ของง่าย ๆ ไม่ค่อยนึกถึง เหมือนเรามีตำแหน่งไปหาจุดเพื่อไปช่วยเหลือ ท่าน
ได้ใช้เวลานับหมื่น ๆ ปี และมารับประกันคน 1 คน เพราะฉะนั้นค่าที่ได้
มากมาย อย่าเสียโอกาส

จริงๆ แล้วเบื้องบนไม่อยากจะบอกว่าเห็นเรานั่ง เวลาจุดตะเกียงท่าน 3
องค์ท่านได้ประกันรับรองสำเร็จให้มาแล้ว ไม่ต้องกลัวอะไรมากเรื่องใหญ่
คือค้นหาจุดเพื่อหลุดพ้น โดยจุดกลางระหว่างคิ้วนี้เคยบอก มีค่ามากขนาดที่
ลูกกำลังกินนมเรา ก็สามารถทิ้งลูกได้ มีเงินมากมายมหาศาล ก็เทียบไม่ได้
หรือข้างหน้าคือความตายก็เฉย จุดมีค่ามากๆ คนที่ได้จุดตัวนี้ ได้เข้าไปตั้ง
พลังข้างในออกมา ดึงพลังเราเข้ามาตรงนี้ซึ่งคนที่สัมผัสตัวนี้ จะรู้ได้ด้วย
ตนเอง พระแม่องค์ธรรม “เข้าไม่ได้” เราเริ่มนับถอยหลัง อาจารย์เริ่มนับถอย
หลัง มีแต่เพิ่มให้เราสัมผัส รู้มากขึ้น ตามแต่ความเข้าใจ แต่ให้ทุกคนรู้หมด
บางคนไม่มีหรือก เหนื่อยหน่อย ฝึกหน่อย สบายมากๆ คำพูดนี้พยายามเอา
เข้าไปในจิต ศาสตร์เริ่มมีคนมากขึ้น สิ่งศักดิ์สิทธิ์บอกต้องรักษาเขาก่อน ให้
เขาเชื่อมั่นตัวนี้ก่อน ทำให้ต้องรักษา เพราะสังขารที่รับกรรม ช่วยเขาให้ได้
ทำบุญถ้าให้มานั่ง ไม่มี ยาก เหมือนพวกเราทำไมเราวันนั้น ทำอย่างนั้น ทำ
อย่างนี้ มีอยู่วันหนึ่ง เขียนว่ากินเฉาก๊วย นั่งรถเมล์บอกวันนี้ บอกล่วงหน้าว่า
ลือต้องเจออย่างนี้ เพราะมีคนสงสัยว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์รู้แคว้นเก่าๆ วันข้างหน้า
ไม่รู้ ก็พิสูจน์มาแล้ว แต่ทำอย่างนี้บ่อยๆ ไม่มีสาระ เมื่อไปเจอเทพที่ทนาย
เก่งๆ ลือก็เชื่อเขาอีก อาจารย์มีพลังสอนหลอกลวง ก็ไปเชื่อเขาอีก ข้างบนไม่
เอาหรือก แกรู้จิตลือแคว้นนี้พอ กรรมตัวนี้เขารู้ นั่งดูจิต ดูหัวหรือทำกรรมยอม
รับกรรมนั้นไป จะเร็วหรือช้าขึ้นกับเจตนากับการกระทำ

มีคนตั้งใจนั่งทุกคืน แต่ดูสังขารด้วยนะ รูนะ นั่ง... ทนสังขารเอา

พอเหมาะทีเดียวนะ บอกแรง นิ่งไม่หลับไม่นอน คุณสังขารด้วย นิ่งๆ ตายพิการ
อดนั่งต่อเลย ที่ขยันนั่ง เวลานั่งได้จุดตัวนี้ ก่อนนั่งเราละ เราวางสังขารไม่มี
แต่นั่งก็ดีนี่ก็หนาแล้ว นิ่งแล้วสงบ แต่ยังไม่ถึงที่เคียบบอกจุดจริงไม่จริง มาถาม
อาจารย์ จะคุมให้ และที่ล่อยไปล่อยมาเป็นดวงไฟหรือใจนึก ทดสอบง่ายนิด
เดียวว่า เราได้จุดนี้ เราสงบไหม เย็นไหม ถ้าเราคุแล้ว ยังไม่สงบ ยังไม่เย็น
ยังไม่สบาย ไม่ใช่เพราะเราได้จุด ความเย็นสบาย ความสงบ ไม่มีความรู้สึก
จุดยังไอยู่ ต้องมีตัวนี้ตามมาด้วยพระเมื่องค์ธรรมให้ช่วยมากขึ้น เอน้ำนี้มา
ให้ไม่มันไม่ได้ ท่านให้กำลังใจเรานะ ดีขึ้นไหม

จะพูดถึงการให้ คือ ให้เขาได้ไปใช้ต่อตามสมควร ไม่ใช่ขาดแล้ว
ใช้ไม่ได้ อย่าให้เลย... ทิ้งดีกว่า อีกพวกให้เหมือนกัน ของเรามีนะ สิ่งที่มี
และยอมดีกว่า แบ่งครึ่งให้ เพราะถ้าเป็นของเราใช้ของดีๆ ถ้าเอาครึ่งหนึ่งให้
เขา จะสูงขึ้นนะ ฉะนั้นนิสัยให้ก็จะให้ตลอด ส่วนเมตตามีทั้งเมตตาสัตว์และ
เมตตาคน บางคนเมตตาสัตว์ แต่ไม่เมตตาคน ไม่ดีอะไรหรอก คนมันเรื่อง
มาก สัตว์ไม่พูดอะไร สัตว์ยังมีความซื่อสัตย์ไม่โกหก อย่างสุนัข แมว แต่
ไม่ให้คน เพราะให้คนเดี๋ยวดำ เดี่ยวว่า... หากคนไม่สนใจ เจตนาให้จริง ไม่
คิดว่าใครดีไม่ดี เมตตานี้ก็ติดไป

เพราะฉะนั้น เวลาฝึกเป็นนิสัยไม่ใช่ครั้ง สองครั้ง เราฝึกให้เป็นนิสัย
เหมือนนั่งสมาธิ ฝึกเป็นนิสัย ข้างบนทำซ้ำไม่มี

ห ยู่ ด
เ ป็ น ตั ว ลั า เ รี จ

ยู่หวดกั

รูปหน้า 68

รูปหน้า 69

รูปหน้า 70

รูปหน้า 71

รูปหน้า 72

รูปหน้า 73

รูปหน้า 74

รูปหน้า 75

